„Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului."
-Dimitrie Gusti-

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

AN IV • NR. 1 (4) • 1 MAI 2008 •

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI

- 18 AUGUST 2007 -

PICTURĂ MURALĂ DIN BISERICA SATULUI POENĂREI

Un eveniment de excepţie:

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

În cel mai frumos sat din lume, „picior de Paris", cum i se spunea, cu peste o jumătate de secol în urmă, satul ascuns între Râpa Zmiîii şi Lacul lui Şerb sau între Valea Dracului şi Valea Bălaşa, satul cu minunata biserică din lemn care cheamă la rugăciune în zilele de sărbătoare, satul cu case de o arhitectură aparte, satul cu oameni îmbătrâniţi de vreme, Poenăreiul a găzduit cea mai mare sărbătoare: **Întâlnirea fiilor satului din anul 2007.**

Cei ce sunt stabiliţi aici, îmbrăcaţi în costume de sărbătoare, aşteaptă nerăbdători, în progadia bisericii, începerea slujbei de pomenire a celor ce au fost, dar şi a celor dragi plecaţi prin ţară sau, poate, mai departe.

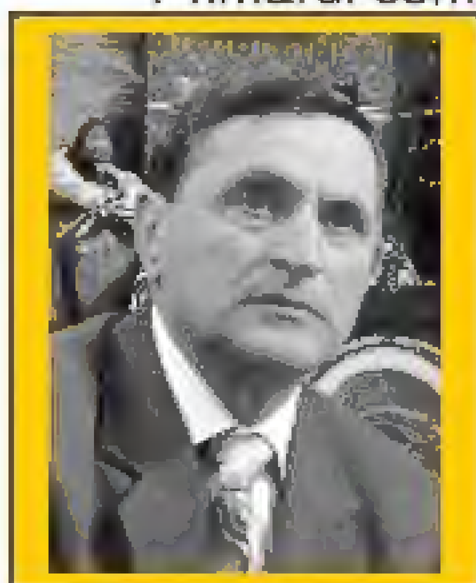
Ora 10 a zilei de 18 august 2007... Clopotele bisericii anunţă începerea slujbei. Dinspre Râul Doamnei, din răspântia marcată de crucea din lemn de stejar secular sculptată care indică direcţia spre Poenărei şi neuitarea celei ce a fost Florica-Liliana Nanu, fiica generalului cu nume istoric, încep să se abată maşini ce iau în piept panta cu caldarâmul realizat cu 7 decenii în urmă.

Se urcă până la cota 650. Urcuş relativ greu, dar frumuseţea livezilor cu pruni şi meri încărcaţi cu roade bogate te face să tresari la mirosul cetinii de brad aşezate pe vârful surlei din lemne uscate, ce urma a fi focul natural de artificii, atunci când noaptea îşi va trimite primii stropi de rouă. Fiecare fiu sau invitat trebuie să semneze condica de enoriaş permanent sau temporar în biserica satului.

Într-o clipă, toate mormintele din progadie se acoperă cu flori, iar lumânările aprinse luminează fiecare cruce. La fiecare mormânt: o lacrimă, o floare şi o lumânare.

Un sobor de preoţi îmbrăcaţi în cele mai frumoase odăjdii oficiază slujba. Corul bisericii impresionează. Cântarea veşnicei pomeniri de către toţi cei prezenţi face să vibreze pereţii de lemn, iar, din turlă, pare a se coborî Iisus Pantocrator în mijlocul mulţimii.

Primarul comunei, Mihai Ungurenuş, rosteşte un cald cuvânt de bun venit:

„Mulţumesc lui Dumnezeu că, astăzi, ne revedem la cea de-a patra ediţie a Întâlnirii fiilor satului Poenărei.

Întâlnirea de astăzi este benefică pentru satul Poenărei – această străveche aşezare care a rămas la rangul de sat, dar care uşor a picat pe panta de scădere demografică. Numai cei ce au fost bine căliţi şi au iubit cu adevărat aceste locuri au rămas aici; numai că ei sunt, din zi în zi, mai puţini.

Mă bucur că regăsesc, din an în an, invitaţi noi; de aceea, poate Dumnezeu a făcut ca să organizăm această întâlnire, unde noi ne aflăm obârşia şi locurile, pentru ca şi cei ce vin aici să se îndrăgostească de minunatele privelişti ale satului.

Satul Poenărei poartă, în inima sa, o istorie adevărată. Este istoria luptelor celor ce au vrut să-şi păstreze libertatea; de aceea, cred că este un caz unic în România că o fetiţă a unei familii de patrioţi din Poenărei care s-a născut într-o temniţă comunistă să poarte

numele de Libertatea. Iată că şi acest nume ne face să credem că locurile noastre au fost ocrotite şi apărate de Dumnezeu.".

Apoi, marele suflet a cărui nobleţe nu poate fi cuprinsă prin cuvinte, fiul satului, Virgil Baciu, sponsor principal al acţiunii, cu vocea vibrând de emoţie, cu ochii plini de lacrimile bucuriei, mulţumeşte celor prezenţi: localnici, fii ai satului plecaţi, oaspeţilor (profesor Gh. Nicuţ, primarul municipiului Curtea de Argeş, deputat Adrian Miuţescu, conducerea Fundaţiei «Petre Ionescu-Muscel» Domneşti, oameni de cultură şi artă de la nivel judeţean şi naţional, membri ai Clubului iubitorilor de cultură din Curtea de Argeş):

„Faptul că am reuşit să răspund acestui eveniment pe care îl realizăm an de an mă bucură foarte mult, mă ambiţionează ca să organizăm, şi pe mai departe, aceste manifestări şi mai grandioase.

Noi încercăm să revigorăm satul chiar şi prin aceste evenimente ce înseamnă o sărbătoare în care ne strângem cu toţii, rememorăm cu emoţie fapte eroice din viaţa înaintaşilor noştri cu care ne mândrim, dar şi petrecem...

Şi să ştiţi că au început să apară semnale pozitive în sensul că, faţă de anii anteriori, au venit invitaţi mult mai mulţi cu prieteni ai lor, au început să le placă locurile Poenăreilor, să se îndrăgostească de ele, fapt care mi se pare semnificativ pentru perspectivele minunatei noastre aşezări.

Singura noastră şansă este ca agroturismul să revigoreze satul. În acest sens, avem un semnal: anul acesta, s-a întâmplat un lucru care arată că se mişcă ceva.

S-au construit trei case; altele sunt în curs de construcţie sau în reparaţii capitale.

Iată că avem speranţe !... În oaza aceasta de linişte, sub Munţii Făgăraş, este un peisaj încântător. Satul are, acum, sub o sută de locuitori. Case multe; locuitori puţini şi fără viitor... În aceste condiţii, trebuie să găsim o soluţie salvatoare, pentru ca satul Poenărei să trăiască, să ne bucurăm de frumuseţile plaiurilor sale.

Avem datoria morală să ne implicăm cu toţii pe măsura posibilităţilor noastre pentru ca satul Poenărei să renască în măreţia trecutului său !".

Profesorul Grigore Constantinescu, fiul preotului Ioan Constantinescu omorât în temniţele comuniste, anunţă lansarea Monografiei satului Poenărei-Muscel, cu prilejul împlinirii a 480 de ani de la prima atestare documentară a vetrei noastre natale.

Preoţii ung cu mir frunţile care mai netede, care mai brăzdate de trecerea anilor. La sfârşitul slujbei, pe impunătoarele trepte ale bisericii, localnici şi invitaţi se aşează în ordine pentru fotografia în grup; o vie aducere aminte.

În faţa şcolii, un imens bener, ridicat la înălţimea a două prăjini, prins de brazii ce străjuiesc intrarea, urează: «Bun venit !», dând de ştire că, aici, vor avea loc festivităţile în aer liber.

Petrecerea începe... Mirosul aburilor din cele 2007 sarmale (suntem în anul 2007, nu ?!), ce colcăie în tuciuri de 80 litri, gustul fripturii de vită sau pastramă de oaie, micii rumeniţi pe imensele grătare fac să simţi că-ţi plouă-n gură... Corturile special amenajate la umbra brazilor trezesc admiraţie şi stimă pentru organizatori.

Bucătarul şef, Nică Vlad, cu un făcăleţ cât o bâtă zdravănă de cioban, mestecă imensa mămăligă cât roata de car, pregătită special pentru sarmale şi telemea de oi, pentru pastrama de noatin, pregătită din vreme de către animatorul acţiunii, Virgil al Poenăreilor şi al poenărenilor.

Şcoala are două săli de clasă. Una pentru cei şase copii din clasele I-IV, cealaltă – găzduind Muzeul Satului Poenărei, încă din 1980, iniţiator fiind prof. Grigore Constantinescu.

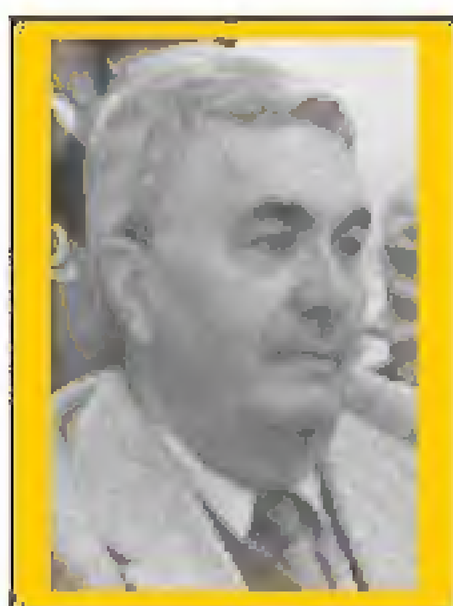
Ca o surpriză pentru acest eveniment, în muzeu, s-a inaugurat o expoziţie inedită intitulată «Artă metamorfozată» ce cuprinde chiupuri muscelene – oale mari de pământ, în care străbunii fierbeau ciorba şi sarmalele, direct pe jar.

Descoperite în podurile caselor bătrâneşti, curăţate de fumul vremurilor, pictate în culori de ulei, acestea reprezintă acum cele patru anotimpuri, „din timpuri pentru anotimpuri".

Alături, roţi autentice folosite la carele cu boi, cu aceeaşi vechime, sunt decorate în culori vii, iar tigvele, tâlvii ori tărtăcuţele, în alte expoziţii prezentate în culori naturale, acum, aici, reprezintă metamorfozarea lor prin intermediul culorii.

Aşa mi-am imaginat această expoziţie, omagiu pentru cei ce-au folosit cândva aceste piese tradiţionale de uz casnic.

În curtea şcolii, o altă surpriză... Profesorul Grigore Constantinescu prezintă ultima carte a subsemnatului, «Drumeţind prin ţară»:

„Peregrin prin Europa secolului XXI, pe care a evocat-o admirativ în jurnalele sale de călătorie: «Cântând prin Europa» şi «Grecia – leagăn al zeilor», inginerul şi artistul plastic Constantin Samoilă, incitat de momentul intrării noastre oficiale, la cumpăna dintre anii 2006-2007, în Uniunea Europeană, închină, prin consemnările intitulate «Drumeţind prin ţară», un imn de adâncă vibraţie lirică unor plaiuri româneşti încântătoare, temeinicite de Dumnezeu pe apele de inconfundabilă rezonanţă spirituală izvorâte din Carpaţii noştri identitari: Cerna, Doamnei şi Prahova.

Secvenţele constituente ale memorialului de călătorie: „Valea Cernei – tezaur miraculos", „Valea Doamnei – leagănul copilăriei mele", „Valea Prahovei – reper de frumuseţe" confirmă, pe plan estetico-literar, dar şi documentar, valenţele unei călătorii de suflet aidoma celor în care celebrul romancier francez Guy de Maupassant întrezărea, în naraţiunea sa «Au soleil», „poarta pe unde se iese din realitate pentru a pătrunde într-o realitate neexplorată care seamănă a vis"...

«Drumeţind prin ţară» este relatarea inspirată a unor contacte nemijlocite cu pitorescul de neegalat al locurilor, cu prezentul, dar şi cu trecutul lor încărcat de nobleţea unor spirite alese care şi le-au statornicit ca vetre de visare şi de creaţie pe tărâmul fertil al artei şi culturii naţionale.

Să-l însoţim pe autor în „pelerinajul" său spre plaiuri mirifice ale vieţuirii neamului românesc, cu convingerea că o carte ca aceasta rămâne – precum cugeta scriitorul Alexandru Vlahuţă despre operele literare perene – „un glas etern în spaţiu"...

Apoi, cu emoţie vădită, am mărturisit viitorilor mei cititori, că:

„La lansarea cărţii «Drumeţind prin ţară», mă simt nemaipomenit, excepţional, mai ales că lansarea acestui volum are loc în cadrul Întâlnirii fiilor satului Poenărei.

Este un moment cu totul şi cu totul deosebit. Mă simt cel mai fericit !... Am mai întinerit cu 69 de ani şi şase luni !...

Cărțile și expozițiile pe care le prezint, ca și cea actuală din muzeul satului natal sunt lucruri pe care le fac ca să nu ruginesc.

Ca pensionar cum sunt, de nu aș fi activ, ar însemna că trebuie să ruginesc !... Și, zău, că nu vreau să se întâmple asta prea curând...

Voi continua cu asemenea proiecte, dar cu idei puțin cam transcendentale.".

Pe fundalul cântecelor rapsozilor populari Nicu şi Lenuţa Oprea şi ale lui Iţă de la Vâlcea, dau autografe asistenţei. Îmbrăcaţi în costume populare româneşti, membrii tarafului invită pe cei prezenţi la masa câmpenească, la umbra cetinii de brad. Solistele Ansamblului «Ciocârlia» din Bucureşti: Valentina Ionescu, Polina Gheorghe, Maria Birică, îmbrăcate în frumoase costume din zona Muscelului, cântă şi încântă invitaţii. Solistul Nicolae Datcu a prezentat un program de cântece de petrecere care au mers la sufletul petrecăreţilor. Întregul decor artistic a fost presărat cu frumoasele glume ale maestrului Alexandru Lulescu, care, la un moment dat, a ridicat asistenţa în picioare.

Actriţa Doina Ghiţescu a constituit o prezenţă încântătoare, aici, la Poenărei. Nu pot să nu amintesc că acest minunat spectacol a fost posibil datorită aceluiaşi Virgil Baciu.

Cele 18 butoaie cu bere servită la halbă, butoiul cu „ţuică bătrână" de Poenărei, servită la canea, au încins atmosfera. Frumoasele costume populare, precum şi talentul grupului de dansatori din Corbşori condus de înv. Maria Miu au delectat pe cei prezenţi.

Spre amurg, pământul răsuna de jocul tinerilor şi vârstnicilor, demonstrând că hora, sârba, brâul, ungurica şi jocul de doi sunt dansurile noastre tradiţionale, bătute cu putere pe poiana din faţa şcolii, declarată, în vremuri de sărbătoare, teren de fotbal.

Timpul trecea cu grăbire. Seara se lăsa uşor peste satul animat. Tălăngile vitelor ce se întorceau de la păscut anunţau asfinţitul soarelui. Toţi cei prezenţi aşteptau momentul solemn: focul de artificii. Un adevărat paradis, aici, la Poenărei.

Ora 22,30. Momentul mult aşteptat, „focul de tabără" din crengi uscate şi cetină de brad, iar, în mijloc, materialul exploziv. Ajuns la 10 metri înălţime, focul declanşează „explozia artificiilor". Răşina proaspătă emană miros de smirnă şi tămâie. Cerul Poenăreilor părea aprins de vâlvătaia focului. Vântul făcea să joace în văzduh steluţe de cetină, căzând ca o ploaie de meteoriţi. Spectacol de neimaginat. Parcă te afli într-un basm cu Feţi-Frumoşi şi Ilene Cosânzene de neam poenărean. Se cântă, se joacă, se închină pahare, se urează sănătate... Cerul plin de stele se înnobilează cu steluţe poenărene formând o imensă galaxie.

În jurul acestui foc imens, direct, fără grătar, haiduceşte, se întind păstrămuri de batal pregătite şi dăruite tot de „baciul poenărenilor", Virgil, în timp ce se scoate dopul de la butoiul cu vin negru special, pentru a stropi pastrama haiducească. Întreaga asistenţă constituită ad-hoc, de către actriţa Doina Ghiţescu, într-un grup de rapsozi ai satului sub comanda lui Virgil, cu voci răguşite încearcă să interpreteze o suită de cântece ciobăneşti.

Două nume, doi oameni deosebiţi, două suflete ce bat pentru Poenărei, Virgil Baciu şi Sorin Păunescu, merită cu prisosinţă laude. O mare acţiune, un mare spectacol în cel mai mic sat al judeţului Argeş, Poenărei, dar un sat în care bat inimi mari.

În anul următor, în prima sâmbătă după Sfânta Marie, din nou, se întâlnesc fiii satului.

Iubite prieten al satului nostru drag, Marin Ioniţă, ne-aţi dat un frumos ordin pe care îl vom executa: „Nu vom lăsa să moară satul Poenărei, satul acesta pitit printre dealuri şi sub munţi, răsărit parcă dintr-o sămânţă purtată de vânt, însingurat ca o stâncă ţâşnită din valuri, cum nu va fi lăsat să moară satul românesc de atâtea secole, leagăn al unui popor care nu trebuie să dispară de pe harta lumii". Vă promitem !...

Constantin SAMOILĂ

Documentar:

ŞCOALA DIN POENĂREI

a constituit un factor important în instruirea şi educarea copiilor satului, în ridicarea nivelului cultural al locuitorilor. Abordând istoria învăţământului şcolar din localitate, Ion N. Andreescu, fiu al satului, menţionează că „şcoala în Poenărei funcţionează cu mulţi ani înainte de anul răscoalei lui Tudor din 1821", fără să precizeze momentul atestat documentar al înfiinţării acesteia.

„Aci – precum consemnează autorul «Monografiei comunei Corbi, judeţul Argeş» – învaţă primele slove căpitanul de panduri Zdrelea şi Iancu Cociovei, care, mai tîrziu, devine parucic în armată şi serdar de plai".

Supraestimând „influenţa rusă care atrăgea tinerii spre cultură" – „orientarea" rusofilă era la modă în perioada apariţiei volumului ! – monografistul susţine că, printre „cei care se pregăteau în Rusia, sau în Apus, din Poenărei, pleacă Iancu Brătianu numit Cociovei".

Iancu Cociovei ar fi trăit „între anii 1798-1854", iar, odată cu ridicarea sa la rang de serdar, şi-a luat numele de Brătianu, întrucât era originar din satul învecinat, Brătieni. Se spune că Iancu Cociovei era literalmente preocupat de îndeplinirea funcţiilor sale administrative, încât îşi neglija complet propria gospodărie, localnicii ironizându-l, din această cauză, într-un cântec popular păstrat fragmentar: „În bârlog la Cociovei, / a-mpuiat nişte cârstei / şi-a dat iarna peste ei"...

Atestare documentară ■ În Ţara Românească, învăţământul public de la sate a fost instituit prin circulara Departamentului Trebilor din Lăuntru din 14 ianuarie 1838.

Organizarea învăţământului de stat era condiţionată de existenţa unui număr de minimum 50 de familii în aşezările care solicitau deschiderea unei şcoli publice. Din aceste raţiuni, şcoala din Poenărei a trebuit să fie, iniţial, „înclinată" (unită) cu satul Corbşori, „unde locuitorii de acolo împreună cu cei din Poenărei făcuseră un local de şcoală".

„Deschiderea şcolilor publice săteşti în judeţul Muscel la începutul anului 1839 constituie – potrivit opiniei cercetătorului universitar Spiridon Cristocea – un factor important în instruirea şi educarea copiilor sătenilor, în ridicarea nivelului cultural al ţăranilor.".

La 2 aprilie 1839, Ocârmuirea judeţului Muscel raporta, printre altele, Departamentului menţionat, deschiderea şcolii din Poenărei şi Corbşori, care avea un singur local, doi candidaţi de învăţători şi 30 de copii de vârstă şcolară din satele menţionate.

Candidatul de învăţător era obligat să urmeze 3-4 ani cursuri de pregătire organizate la Şcoala normală din Câmpulung, în perioadele: 26 aprilie-1 iulie şi 15 august-26 octombrie, coordonatorul cursurilor, un pedagog extrem de exigent, D. Jianu, autor de manuale şcolare, acordând titlul de învăţător exclusiv acelor candidaţi ce manifestau o pasiune evidentă pentru profesie.

Învăţământul se desfăşura în sistem lancasterian, învăţătorul Pavel Nicolae de la Şcoala Corbşori, primind tabele specifice, la 23 septembrie 1841. În „Lista de toţi candidaţii de învăţători ai judeţului Muscel" întocmită la 15 decembrie 1843, se detalia situaţia candidatului „ce se află învăţător la şcoala din Corbşori", preotul Pavel Nicolae, precizându-se „vremea când a intrat candidat": 8 septembrie 1838; „vârsta": 40 de ani; „starea": însurat.

O situaţie vizând şcolile din Muscel redactată de I. Brezoianu, la 18 noiembrie 1842, preciza că, din cele 87 de şcoli existente în judeţ, numai una era construită din cărămidă, majoritatea fiind edificate din bârne de lemn, printre care şi cea din Corbşori, în care învăţau şi copiii din satul Poenărei.

Anterior construcţiei localului special pentru şcoală, cursurile se ţineau în casele de sfat, sau în casele sătenilor ori candidaţilor. Planul şcolii săteşti elaborat de Eforia Şcoalelor Naţionale prevedea ca localul să aibă trei camere şi o prispă, pentru edificarea acesteia, fiind necesare materiale dificil de asigurat cu posibilităţile financiare limitate ale sătenilor: 30.000 de cărămizi, 10.000 de oca de var, 13.000 bucăţi şindrilă, precum şi materialul lemnos destinat construirii şarpantei, tavanelor şi sălii.

«Lista de toţi candidaţii de învăţători ai judeţului Muscel» din 15 decembrie 1843, menţiona, la Corbşori, pe Pavel Nicolae, în vârstă de 40 de ani, însurat, fiu de preot, originar din Corbşori, care devenise candidat încă din 8 septembrie 1842, predând noţiunile de scris-citit, socotit etc., în această şcoală, inclusiv copiilor din Poenărei.

«Lista în care se arată mărimea fiecăria şcoale comunale, cum şi din câte camere sânt alcătuite fiecare din aceste încăperi. Muscel, 16 februarie 1844» consemna cu referire la Corbşori: numărul de familii – 66; numărul de camere ale şcolii – 3; mărimea şcolii: lungimea de 7 stânjeni şi 4 palme, iar lăţimea de 5 stânjeni şi 2 palme. «Catalogul de învăţătorii comunali din judeţul Muscel» din anul 1846, nominaliza, la Şcoala din Corbşori şi Poenărei, pe Gheorghe Grigore, flăcău, de 17 ani, fiu de preot, care devenise candidat din 8 septembrie 1844; numărul familiilor cu copii de vârstă şcolară din localităţile Corbşori şi Poenărei se ridica la 120, iar al celor care „se cuvine să plătească cei doi lei" la 123. În 9 iunie 1847, I. Brezoianu solicita Eforiei Şcoalelor Naţionale atestarea unor „candidaţi de învăţători ce au destoinicia de a primi numirea de învăţători", printre care era nominalizat Gheorghe Grigore din Corbşori. Candidatului de învăţător Gheorghe Grigore „i se cuvenea pe trimestrul ianuarie-martie 1848", un salariu de 54 lei.

Declanşarea revoluţiei de la 1848 în Ţara Românească a determinat închiderea şcolilor publice săteşti, inclusiv a şcolii din Corbşori. Majoritatea şcolilor publice au fost redeschise, în judeţul Muscel, abia în anul 1857, deşi încercări susţinute în acest scop s-au înregistrat sporadic în 1851 şi 1855. Şcolile au fost redeschise în satele care aveau cel puţin 100 de familii, satele mai mici, fiind, ca şi anterior, „înclinate". Asigurarea candidaţilor pentru posturile de învăţători săteşti a implicat recrutarea unor tineri cu aptitudini evidente, care au fost trimişi la Şcoala normală din Câmpulung, în primăvara anului 1857. După examinarea lor la: citire, scriere, catehism şi cele patru operaţiuni de aritmetică, s-au stabilit liste de către profesorul Procopie Costandinescu, care au fost trimise Eforiei Şcoalelor, cu numele candidaţilor pentru posturile de învăţători şi rezultatele examinării acestora. Astfel, pentru Stăneşti şi Corbşori, la care era „înclinat" satul Poenărei, a fost nominalizat Constantin Bădescu, al cărui nume se află şi pe «Lista satelor muscelene în care au funcţionat şcoli în trimestrul ianuarie-martie 1858». Într-un «Tablou de rezultatul reviziilor instrucţiunei comunale din judeţul Muscel, anul şcolar 1860-1861», învăţătorul Ion Bucurescu , care „funcţiona" la şcoala din Corbşori, „îşi îndeplinea datoriile: bine", „progresul celor 20 de şcolari era binişor", „starea materială a şcolii" fiind apreciată ca „bună", menţionându-se, însă, la capitolul „ce obiecte trebuincioase lipsesc": tabelele lancasteriene.

În anul şcolar următor, 1861-1862, calificativul referitor la „cum îşi îndeplineşte datoriile învăţătorul" rămânând acelaşi, „progresul şcolarilor" devenind „prea bine", dar numărul şcolarilor reducându-se la 15; se menţionează, în plus, „copiii care n-au urmat în şcoală": 34 de băieţi şi 19 fete.

La 23 martie 1862, Ioan Bucurescu, fost învăţător la Corbşori, va fi înlocuit cu Constantin Bădescu de la Stăneşti, în locul devenit vacant din Stăneşti, fiind numit candidatul Nicolae Popescu. Constantin Bădescu este, însă, destituit din funcţie, de către Eforia Şcoalelor Naţionale, la 1 iunie 1862, sub pretextul că era „nestăruitor, tâmp şi viţios".

Întrucât distanţa până la şcoală era prea mare, de circa 2 km, iar deplasarea extrem de periculoasă din cauza pericolului iminent ca elevii să fie atacaţi, mai ales, iarna, de animalele sălbatice, obştea satului Poenărei se decide să construiască un local propriu şi să doteze instituţia cu mobilier, asigurând şi salarizarea învăţătorilor. După anul 1870 – potrivit menţiunii inspectorului şcolar Constantin Rădulescu-Codin – Şcoala Poenărei „funcţionează regulat, într-un local propriu, construit din bârne de lemn de către obştea satului, care asigura dotarea instituţiei cu mobilier, precum şi salarizarea candidatului de învăţător". În anul 1892, se edifica un local spaţios, cu sală de clasă şi cancelarie. La sfârşitul secolului al XIX-lea, şcoala mixtă din satul Poenărei a fost frecventată de 40 de elevi. În anul 1893, suprafaţa sălii de clasă era de 32,50 m. p., iar volumul său de 76 m. c.

Din cauza instabilităţii terenului pe care a fost înălţat, dar şi datorită efectelor distructive ale unui cutremur, localul şcolii, degradându-se atât de puternic, încât punea în pericol viaţa elevilor şi a dascălilor lor, va fi „reclădit din cărămidă în anul 1918, prin stăruinţa vrednică de laudă a învăţătorului Gheorghe Moisescu".

Supraestimarea învăţământului local ■ Din evident „patriotism local", monografistul Ion N. Andreescu exagerează conştient, în volumul citat, rolul şcolii din Poenărei în istoria învăţământului românesc. Reproducerea parţială a textului acestuia oferă o modalitate

incredibilă de exacerbare a importanţei unei instituţii şcolare care se bucura, desigur, prin dascălii săi, de renume în epocă, dar care nu putea deveni, totuşi, o „alma mater" de reputaţie recunoscută în domeniul instruirii şi educaţiei elevilor dintr-o amplă arie geografică: „Începând cu anul 1864, în şcoala Poenărei – precum fabulează autorul – s-au pregătit şi tineri din satele vecine şi chiar mai departe: Piteşti, Tîrgovişte şi Cîmpulung. Aci predă învăţămînt Iancu Gabrielopol (Gavrilescu), după el Radu Popescu, care predă în limba română şi franceză.". Aşadar, şcoala din Poenărei devenise un soi de centru instructiv-educativ concurenţial pentru instituţiile cu profil similar din oraşele: Piteşti, Câmpulung şi, chiar, Târgovişte. Referindu-se la învăţătorul Nae Andreescu, exagerările conţin aprecieri dificil de acceptat de către un cercetător cât de cât avizat al procesului instructiv-educaţional din sat: „Comuna Poenărei de atunci – observă autorul, cu totală disponibilitate pentru hiperbolizarea realităţilor locale – ajunsese, prin stăruinţa lui Nae Andreescu, stîlpul şi farul ideilor înnoitoare ale societăţii ce avea să vină", motivând, în aceeaşi manieră: „Soseau lunar, în zile anumite, învăţători, înaintaşii zorilor noi, din Muşeteşti, Argeş, Domneşti, Rîul Doamnei şi satele vecine pentru pregătirea maselor în vederea eliberării de exploatarea ciocoiască". Învăţământul din Poenărei căpătase, conform aceluiaşi autor, o dimensiune socială greu de egalat, pentru că „Nae Andreescu, intelectual bine pregătit, care vorbea curent limba franceză, militant pentru propagarea largă a culturii în rîndurile ţărănimii pe care o voia liberă, vrednică şi întotdeauna veselă, nu cu lacrimi pe obraz şi cu stomacul gol, desfăşoară o activitate social-culturală şi politică extrem de valoroasă întîi pe Valea Doamnei pe care o extinde cu ajutorul colegilor lui, Luca Paul şi Dobrescu-Argeş, pe întreg plaiul argeşean" [sic !]. Cu un cult neobişnuit al lui Nae Andreescu pe care îl consideră – probabil, din raţiuni de natură omonimică ! – „vulturul luminos din Poenărei", Ion N. Andreescu menţionează că însuşi celebrul reformator al învăţământului românesc, Spiru Haret, îl apreciase pe dascălul din sat ca fiind o personalitate remarcabilă a şcolii româneşti.

În dezvoltarea învăţământului şi a culturii din satul Poenărei, un rol considerabil l-a avut Fondul «Nae Andreescu», creat din iniţiativa unui comitet format din săteni şi învăţători ai satelor învecinate şi coordonat de dr. Ion Mitulescu, comitet care a înălţat, la nord de biserica satului, monumentul „în amintirea aceluia care a fost fala Muscelului şi a învăţătorilor lui, Nae Andreescu" – precum îl caracteriza, în deplină cunoştinţă de cauză, renumitul inspector şcolar Constantin Rădulescu-Codin. Fondul «Nae Andreescu» îşi propunea „ajutorarea copiilor" şi era depus la Banca «Înfrăţirea» din Domneşti. Din venitul acestuia, se procurau „haine şi cărţi pentru copiii silitori", precum şi pentru biblioteca denumită local „casă de citire".

Biblioteca şcolii era înzestrată cu numeroase volume de literatură. Grădina şcolii cultivată cu zarzavaturi avea 128 m.p., dar şcoala nu dispunea de câmp pentru experienţe şi nu era împroprietărită. Materialul didactic din dotarea şcolii din Poenărei consta din: 14 hărţi geografice, 15 tablouri istorice, 18 tablouri religioase, 33 tablouri de intuiţie şi de ştiinţele naturale, corpuri geometrice. Suprafaţa curţii de recreaţie măsura 50 m. p.

Constantin Rădulescu-Codin nominalizează cronologic pe învăţătorii care au educat şi instruit copiii din Şcoala satului Poenărei de la înfiinţarea acesteia până în anul 1921: Constantin G. Dumitrache, Nicolae Isbăşoiu, I. Cornăţeanu, Mihai Alexandrescu, Petre N. Stănescu, Nae Andreescu, Gheorghe Ionescu, Laurenţiu Popescu, Mateescu, Diaconescu, Vasile Belizarie, D. D. Stanciu, Drag. Hera, Bratu, Pr. Ionescu, Gheorghe Moisescu, I. Hănescu, Mihai I. Schiteanu.

Reînviind atmosfera veridică a acestei instituţii care a dat ţării intelectuali autentici şi harnici gospodari, ing. Constantin Samoilă evocă, în volumul său memorialistic «Amintirile de neuitat ale copilăriei», Şcoala primară din Poenărei în perioada anilor 1945-1947: „Şcoala – îşi aminteşte, cu evidentă nostalgie, autorul – era o construcţie veche cu arhitectură tradiţională tip Spiru Haret. Avea o singură sală de clasă, în care învăţau clasele I – VII; nu toate deodată; ci, în două serii, în regim simultan. Jumătate de zi, învăţau clasele I – IV, iar, în cealaltă jumătate de zi, învăţau „măgădanii", aşa cum îi numeam noi pe cei mai mari. În clasa I, catalogul cuprindea 12 elevi şi ne erau repartizate patru bănci din rândul de la perete. Spatele clasei, pe cele două rânduri, era repartizat claselor a III-a şi a IV-a. În faţa clasei, peste peretele cu ferestre mari, se deschidea o verandă mare, închisă cu balustradă traforată din lemn. Din sală, o uşă dădea în cancelarie; în

spate, şcoala avea o magazie pentru material didactic şi lemne. Sala de clasă imensă avea pe pereţi tablouri mari cu domnitorii ţării, iar, în partea de răsărit, era o icoană încadrată de un prosop lung, cu motive naţionale, cusut în război. În faţa noastră, o tablă neagră, agăţată în perete cu cuie mari, iar, în stânga tablei, o masă mai înaltă – catedra – şi un scaun. Pe peretele din spatele catedrei, erau două rafturi: unul cu cărţi, caiete şi rechizite, celălalt – cu un mănunchi de nuiele de alun uscate, pregătite pentru cei ce nu ascultau sau nu îşi făceau lecţiile.

În şcoală, funcţionau trei învăţători: domnul învăţător Gheorghe Popescu – directorul şcolii şi omul cel mai exigent. Era un bărbat chipeş la faţă, cu o mustaţă în furculiţă şi un păr negru ce se răsfira în bătaia vântului. Se îmbrăca foarte frumos, în pantaloni de şai, cu cămaşa de pânză albă şi râuri cusuţi în gherghef şi cu vestă neagră. Din când în când, purta şi o pălărie din fetru. În zilele de sărbătoare, oricând ieşea la plimbare, avea şi un baston care impunea eleganţă şi ascultare. Era originar din Poenărei.

Domnul învăţător Constantin Drăguşanu, un om blajin, cu mers legănat, era din Bădeşti. Se purta în costum ţărănesc şi, în fiecare duminică, era nelipsit de la biserică. Atunci când făceam ştrengării, nu ne bătea la palmă cu nuiaua, ci cu linia, sau ne ridica de perciuni. Îi plăcea să ne deseneze pe tablă, după care, noi trebuia să-l urmăm. Cânta foarte frumos, atât în clasă, la orele de muzică, cât şi în biserică, la slujba de duminică.

Domnul învăţător Dumitrescu ţinea orele la oricare din clase, atunci când lipsea titularul, fiindcă era suplinitor. Avea un defect la piciorul drept, şi, de aceea, purta un baston pentru a se sprijini în mersul său greoi, şchiopătat. Deşi era preocupat să ne înveţe cât mai bine, noi, copiii, îl consideram un om nu prea bun, pentru că atunci când îi intrai în mână, îţi rupea câteva nuiele pe palme, pedeapsă pe care, bineînţeles, o meritam...

Religia o făceam toate clasele cu părintele Ioan Constantinescu, un bărbat frumos cu mustaţă şi barbă neagră. Dintr-un anumit unghi, semăna cu unul din tablourile de pe perete: domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Purta o pălărie din fetru. La şcoală, venea îmbrăcat într-un anteriu negru şi purta un baston pe care ni-l prezentase nouă copiilor drept „sfântul Nicolae"'. Era sfătos şi povestea atât de frumos despre cele sfinte, că te făcea să înveţi lecţia cu cea mai mare plăcere, fără nici un efort. Pentru că eram în prima bancă, Tata popa – cum îi spuneam noi – ne botezase Melchior, Gaspar şi Baltazar – cei trei crai de la Răsărit. Eu eram Gaspar. După terminarea lecţiei, ne atenţiona: „Dacă nu sunteţi cuminţi şi nu învăţaţi cum trebuie, sfântul Nicolae vă stă la dispoziţie, şi nu vă văd bine !"', iar noi ne conformam... La intrarea în clasă, toţi copiii spuneam rugăciunea «Înger, îngeraşul meu», iar, la terminarea orelor, spuneam toţi în cor «Tatăl nostru», după care, plecam spre casele noastre unde ne aşteptau şi alte treburi, în afară de pregătirea lecţiilor. Din 1947, clasele V – VII s-au desfiinţat în Poenărei, urmând ca elevii să meargă la Corbi, unde exista o şcoală mare ce cuprindea elevi din satele şi comunele vecine.".

În perioada anilor şcolari 1970-1971 şi 1971-1972, efectivul de elevi în clasele I-IV era extrem de redus, înregistrându-se un total de 19 şi, respectiv, 20 de copii. Director şi, concomitent, învăţător al Şcolii generale de 4 ani Poenărei era Constantin Drăguşanu, cel care a coordonat edificarea, în anul 1968, a noului local de şcoală care cuprinde două săli de clasă dotate cu mobilier şi material intuitiv, precum şi un muzeu cu caracter istorico-etnografic – realizare remarcabilă a locuitorilor satului Poenărei.

Potrivit informaţiei furnizate de prof. Ion I. Ilinescu, în interesantul său studiu monografic «Istoria învăţământului şcolar din comuna Corbi-Argeş», s-au succedat, la catedra Şcolii primare Poenărei, dovedind pasiune şi dăruire pedagogică, distinşii învăţători: Constanţa Andreescu, Teodora Cicu, Andrei Bucur, Dragoş-Alin Petrică, Nicolae Iacob, Dan Manolescu, Costin-Constantin Comănescu, Sonia Roşu, Daniela Morel, Sonia Schiteanu, Margareta Podea-Popescu, Tatiana-Petruţa Răduţoiu, cărora li se cuvine recunoştinţa tuturor elevilor lor, pentru sacrificiul enorm de a face o navetă extrem de dificilă, dar, mai ales, pentru modul în care i-au instruit şi educat în această şcoală înnobilată de spiritul înaintaşilor, excelenţi dascăli de învăţătură...

MONOGRAFIST

ANII DE REZISTENŢĂ ANTICOMUNISTĂ

O CARTE-DOCUMENT:

«REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DE PE VERSANŢII SUDICI AI MUNŢILOR FĂGĂRAŞ»

„Pentru a ieşi dintr-un univers concentraţionar – şi nu este neapărat nevoie să fie un lagăr, o temniţă sau o altă formă de încarcerare (soluţia se aplică oricărui tip de produs al totalitarismului) – există soluţia (mistică) a credinţei". Acestea au fost cuvintele unuia dintre cei care au crezut cu ardoare în ideea de libertate şi care şi-a format, din nevoia de adevăr şi dreptate, firul călăuzitor al vieţii sale.

O întâmplare, parcă predestinată, a făcut ca, după lecturarea «Jurnalului fericirii» al lui Nicolae Steinhardt, să pot parcurge imediat un altfel de jurnal, o carte-document, al cărui conţinut îmi este foarte greu să-l cataloghez. Dificultatea provine din faptul că lucrarea se poate constitui, la fel de bine, într-un recurs la memorie, recviem pentru libertatea ucisă (pentru că, însăşi ideea de libertate poate fi ucisă), document pentru o istorie adevărată şi imperios necesară, rechizitoriu al unei ideologii totalitare, care a înlăturat, fără prejudecăţi, valorile tradiţionale autentice româneşti.

Volumul profesorului Grigore Constantinescu, intitulat «Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş», apărut la Piteşti în anul 2006, vine să reîntregească, printr-un cumul al tuturor tematicilor de conţinut enumerate anterior, adevărurile cenzurate, mutilate, interzise sau „omise" ale istoriei noastre postbelice. A concluziona că literatura despre rezistenţa anticomunistă din România s-a completat cu o pagină de adevăr, prin apariţia acestui tom, este puţin spus. Pentru întocmirea unui asemenea documentar, care să includă mai mult decât am încercat să însumez în ideile sus-enunţate, a fost necesară o extrem de serioasă documentare şi scotocire a memoriei documentelor ce, prin voinţe încă reticente, continuă să lase în obscuritate, adevărul despre aspiraţiile de libertate ale neamului românesc. Analizând, nu doar lecturând cartea, se poate concluziona că autorul consemnează acţiuni cărora li se circumscrie deţinerea adevărurilor trăite în calitate de martor. Documentele de arhivă s-au constituit în liantul imaginilor surprinse de copilul şi adolescentul din Poenăreii Muscelului, aduse de autor în calitate de „martor" incontestabil al unor realităţi dureroase din viaţa celor ce au crezut cu adevărat în ideea de libertate. Acţiunile desfăşurate în „deceniul de grele încercări", instaurat de „ciuma roşie" după 1948 în întregul areal românesc, dar, mai cu seamă, în Carpaţi, mi-au întărit convingerea că aceşti munţi s-au constituit din totdeauna, nu numai în „dunga bătrână şi blagocestivă" a neamului nostru, ci şi în ideea de libertate. Aşa s-a menţinut, în mileniile de existenţă românească, şi aici au acţionat, în numele păstrării ideii de a trăi liberi, «Haiducii Muscelului».

Văzând aşezarea Poenăreilor şi a localităţilor din jur, poţi înţelege deplin de ce libertatea a fost idealul permanent al oamenilor. Cerul se sprijină pe înălţimi, oferind oamenilor libertatea de mişcare, de gândire, de odihnă, posibilitatea adăpostirii, fără a se crea simţământul pe care-l are locuitorul de la câmpie – acela de a se simţi „strivit" de imensitatea cerului.

Autorul, desprins din comunitatea măruntă, dar dârză a Poenăreilor, a trăit drama celor ce-şi vedeau frânte idealurile de „zbor liber" sub poala de sud a Munţilor Făgăraş. În acest context, nu poate fi acuzat de subiectivism. Deceniul de luptă anticomunistă (1948-1958), a rămas în conştiinţa istoriei neamului ca una din paginile de adânc eroism, dar şi una dintre cele mai întunecate perioade, când demnitatea umană şi dimensiunea ideii de libertate au fost supuse unor represalii de neimaginat. A ucide în numele ideii de libertate, considerând că dreptul la libertate este mai presus decât al semenilor tăi, reprezintă treapta cea mai degradantă a demnităţii umane. Şi, totuşi, în acei ani şi în acest areal al versanţilor sudici ai Munţilor Făgăraş, lucrurile aşa s-au

petrecut. Cei care n-au acceptat o ideologie străină tradiţiilor lor, au fost izgoniţi, hăituiţi ca jivinele muntelui, decăzuţi din elementarele drepturi umane, torturaţi şi ucişi pentru simplul motiv că au crezut în permanenţă în dreptul lor de a trăi liberi. Şi, Doamne, cât de mult i-a costat acest cuget ! A consemna aici numele celor ale căror vieţi s-au frânt de glonţ, de cuţit mişelesc, sub loviturile bastoanelor de cauciuc, anchete şi interogatorii interminabile, cu alte cuvinte, istoria unei crime generalizate şi istoria rezistenţei lor împotriva degradării umane, s-ar constitui într-un prea mărunt gest de recunoştinţă.

Domnul profesor Grigore Constantinescu a reuşit o reconstituire din „mijlocul evenimentelor". Pentru cunoaşterea acestor momente pe care memoria muscelenilor şi nu numai, le-a reţinut spre a fi redate cu fidelitate urmaşilor, lecturarea cărţii domnului profesor Grigore Constantinescu este o condiţie „sine qua non"... Conţinutul în întregime al volumului capătă dimensiuni zguduitoare, tonalitatea şi dimensiunea mării cuprinse de furtună. O carte-document, care vine să înlăture definitiv pulberea aşternută vreme de aproape o jumătate de veac peste memoria libertăţii, să dezvăluie adevărul dureros al unei perioade când pecetea minciunii, nedreptăţii, crimei instituţionalizate a fost ridicată la rang de virtute, în numele unei false şi iluzorii amăgiri – societatea comunistă. Desprinsă definitiv de „instinctul de conservare a memoriei familiale", cartea profesorului Grigore Constantinescu se poate constitui deja în capitolul „pro veritas" al istoriei naţionale, al cărui scop este acela de realizare a misiunii istorice în care au crezut şi pentru care s-au organizat membrii rezistenţei anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

Cartea, scrisă într-un stil alert, aproape reportericesc, dar elevat şi accesibil, surprinde gradual momentele desfăşurării evenimentelor, psihologia personajelor şi reflecţiile socio-umane, constituindu-se, şi din acest punct de vedere, în document juridic, de restituire „in integrum" a momentelor dramatice de la instaurarea unui regim al terorizării conştiinţelor şi aspiraţiilor umane către libertate, şi, nu în ultimul rând, în rechizitoriu al totalitarismului, pentru punerea adevărului în drepturile sale fireşti. În asemenea circumstanţe, personajele şi acţiunile devin, nu momente ci monumente, iar rememorarea lor – un gest de supremă recunoştinţă şi neuitare. Dăruindu-ne acest capitol al adevărului istoriei naţionale şi oferindu-mi această carte, autorul a consemnat pe prima filă: „A scrie despre lupte, despre înfrângeri şi biruinţe, înseamnă a face cronică... A scrie despre eroi înseamnă a dăltui, în conştiinţe, istoria !...".

Ca o postfaţă la această carte – monument, aş adăuga: „A dăltui în piatră numele unor eroi şi faptele lor este un gest de recunoştinţă, durabil ca şi granitul. A scrie o carte, mai ales, despre fapte şi personaje care s-au jertfit în numele libertăţii, înseamnă a încrusta istoria adevărată în conştiinţa posterităţii, asigurându-le, în acest fel, eternitatea.".

Doru CĂPĂTARU

DORU CĂPĂTARU, născut la 12 august 1952, în Fumureni, judeţul Vâlcea. Studii: Liceul teoretic Drăgăşani; Şcoala tehnică postliceală construcţii CF Craiova; Academia de ştiinţe sociale şi politice Bucureşti – secţia de ştiinţele comunicării. Debut literar în revista Liceului Drăgăşani. Colaborator – cu peste 600 de articole – la revistele: „Tribuna României", „Mitropolia Olteniei", „Renaşterea", „Buletin cultural argeşean", „Casa cărţii vâlcene"; redactor şi redactor şef la: „România turistică", „Ideea", „Viitorul românesc". Autor al volumelor: «Tezaur românesc – Biserici de lemn din jud. Olt. Biserici bordei din Oltenia» [1995], «Istoria bisericii de la Stăneşti şi a neamului ctitorilor ei» [1996], «Călător prin Oltenia medievală cu Paul de Alep» [2007], «Istoria Bisericii „Toţi Sfinţii" din Râmnicu Vâlcea» [2007], «Istoria Schitului Dobruşa-Vâlcea», «Istoria Mânăstirii Surpatele», «Bisericile de lemn ale Vâlcii».

Însemnări de scriitor:

Întoarcerea fiilor rătăcitori...

CONSTANTIN, GRIGORE, VIRGIL

Nu sunt ei primii fii ai satului care şi-au luat lumea în cap ca să-şi caute alte rosturi pe aiurea. Dar tot atât de adevărat este că multora dintre cei plecaţi nu li s-a mai auzit de nume, rămânând definitiv pierduţi în imensitatea oraşelor pe unde s-au aciuat. Însă nu au lipsit nici cei care au reuşit să joace un rol important în cultura şi ştiinţa ţării, ba, chiar mai mult, şi nu de azi, de ieri. Prieten cu Grigore Alexandrescu, Eufrosin Poteca şi Iancu Văcărescu şi întemeietor al Societăţii Filarmonice în 1833, împreună cu I. Heliade Rădulescu, I. Câmpineanu şi C. Aristia, preotul Grigorie Poenăreanu a fost unul dintre intelectualii români care s-au dăruit acţiunii de pregătire a modernizării ţării.

Un alt vlăstar al ciobanilor din Poenăreii de Muscel, Ion Mitulescu, născut în 1875, ajuns doctor în medicină, a făcut parte din colectivul profesorului Leyden, studiind, în laboratoarele din Berlin, bacilul tuberculozei.

Grigore, Ion şi încă un Grigore, şi Constantin, şi Virgil, pe numele lor de botez, aşa cum îi ştie satul.

Satul acesta pitit printre dealuri şi sub munţi, răsărit parcă dintr-o sămânţă purtată de vânt, însingurat ca o stâncă ţâşnită din valuri, ce părea sortit să rămână închis în el pentru veşnicie. Cu preoţii şi dascălii lui, care veneau şi se statorniceau în sat după terminarea studiilor, cu cizmarii, dogarii, tăbăcarii, rotarii, zidarii, băcanii, fierarii, croitorii, tâmplarii, sobarii, cârciumarii, ţesătoarele de plocade, de covoare, fote şi bete, „pictoriţele cu acul" în decorarea iilor şi toţi ceilalţi meseriaşi de care era nevoie într-o aşezare umană atât de izolată.

Tatăl lui Constantin Samoilă era cizmarul satului. Nu unul care să cârpească numai ciubote, ci care îi făcea omului încălţări noi, pe măsura piciorului.

Costel Samoilă– „ăla micu" – ar fi putut să rămână ucenic în atelierul tatălui său, sau să ia locul bătrânului când va veni vremea. Până atunci, cu vitele la păscut, în cântece de păsări şi de fluiere şi la culesul prunelor scuturate din pom pe cositură, până i se jupuiau buricele degetelor. Şi şcoala, cu cărţile în traista agăţată de umăr, şi alături de cocoloşul de mămăligă şi felia de brânză înfăşurate în foi de lipan şi în ştergar cu flori.

Dar li s-a părut părinţilor, neamurilor, vecinilor şi învăţătorilor că băiatul acesta este prea mintos ca să rămână în sat şi l-au trimis la şcoli mai înalte. „Parcă mă rupeam în două – jumătate din mine vrea să plece, jumătate nu se îndura". „Să te duci în lume ca să ajungi domn ?!..." „Şi asta, recunosc, dar, mai mult şi mai mult, mă atrăgea necunoscutul, voiam să aflu ce este şi cum este dincolo de păduri, de dealuri, de munţi, de hotarele satului, dincolo de orizont !..."

Virgil Baciu a plecat, cum se spune, cu traista în băţ. Cu mâinile goale şi cu ce era pe el. Se despărţea de sat şi se despărţea de copilul care a fost; nu ştia ce îl aşteaptă. Dar nu a privit înapoi nici cu mânie, nici cu nostalgie. Nu putuse să aibă o copilărie fericită, dacă a fost silit să muncească pe la alţii, de la o vârstă foarte fragedă, pe mâncare şi pe îmbrăcăminte. Dar aşa a fost să fie. Era timpul să-şi caute un rost în lumea largă. Hotărât să nu îi mai calce piciorul pe aici.

Când, din cenuşa vechilor mituri, se nasc legende sub ochii noştri, cronicarului nu trebuie să îi tremure mâna pe condei ca să le consemneze. Nu-i taie nimeni capul, chiar dacă sâmburele de

adevăr nu umple întreaga poveste. Cu o singură condiţie: să poată să jure în faţa unui eventual tribunal al istoriei că nu a pus nimic de la el; cum a auzit povestea, aşa a scris-o.

Eroul nostru, să-i spunem Benone, dacă aşa i se spune pe aici, şi-a părăsit satul tocmai la vârsta iniţierii, ca personajele din basme. Nici călare pe un cal înaripat şi hrănit cu jăratic, nici cu un paloş la brâu, nici cu răvaş pentru un cutare împărat. „Fără puşti, fără pistoale, numai cu palmele goale !...". Singur-singurel, pe un drum necunoscut, într-o direcţie necunoscută. Şi s-a dus, s-a tot dus... Să-l lăsăm să se tot ducă şi să ne întoarcem puţin, pe firul legendei, pentru câte ceva ce poate să fie pipăit de oricine.

Grigore Constantinescu, fiul preotului Ioan Constantinescu din Poenărei. Omul cu tinereţe furată. Ucisă. Tatăl său a fost condamnat la pedeapsa cu moartea, confiscarea totală a averii şi executat prin împuşcare în închisoarea din Jilava; mama sa, Justina, condamnată la 15 ani de muncă silnică şi confiscarea averii. Sora sa, Iuliana, profesoară, 12 ani de muncă silnică. Arestată în cea de-a şaptea lună de sarcină, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea...

Scăpat ca prin minune, tânărul Grigore s-a furişat pe unde a putut prin ţară, cu frica în oase că ar fi putut să fie arestat în orice clipă sau, în cel mai bun caz, dat afară din serviciu. A avut noroc şi de oameni care să-l ocrotească.

Zilele Sărbătorilor de iarnă din 1989. Naşterea Domnului a însemnat şi a doua naştere pentru Grigore Constantinescu. Niciodată nu e prea târziu !... El trece prin lume ca o pasăre împuşcată în amândouă aripile...

PE DRUMURILE LUMII

Constantin Samoilă• Şcoala tehnică. Stabilit în Piteşti, apartament la bloc, căsătorit, copii la şcoală, serviciu liniştit; la birou, nu-l ningea, nu-l ploua... Se părea că totul va decurge lin până la pensie. Şi dacă a fost ca viaţa lui să capete o altă întorsătură, nu s-a întâmplat din cauza unui şoc din afară. Uite aşa, dintr-o dată, a simţit că nu-şi mai este sieşi îndeajuns. Că nu mai încape în acea schemă de existenţă. Că este posibil mai mult. Şi este dator să încerce. „Faceţi loc, bătrânului !" „Nu vă puneţi cu bătrânul !..." De fapt, nu era decât un bărbat în puterea vârstei. Dar cu cel puţin 10 ani mai în etate decât ceilalţi studenţi, noii lui colegi.

Inginer constructor pe şantier. În cizme de cauciuc, cu cască de protecţie. Ploaie, vânt, ger, arşiţă. Dar trebuia să-şi dovedească în fiecare zi că nu a greşit fundamental. Şi, dacă a fost să fie promovat într-un colectiv de creaţie, însemna că i s-au recunoscut nişte merite deosebite.

În timp ce grija cea mare a lui Grigore Constantinescu era să nu iasă nici un pic în evidenţă. Se înfăşurase în pelerina anonimatului şi căuta să se strecoare prin viaţă fără să lase amprente. Scăpase de arest, de anchete, de condamnare la ani de temniţă. Cum lipsise din sat pe timpul evenimentelor legate de activitatea partizanilor din Munţii Făgăraş, nu avea ce să i se impute în mod legal. Dar trăiam într-o vreme a ilegalităţilor.

Preotul Ioan Constantinescu nu a descărcat niciodată arma în carne de om, nici măcar nu a ţinut o puşcă în mână, dar puteai să fii condamnat la moarte şi pentru simplul fapt că ai dat sfânta împărtăşanie unui luptător, i-ai pansat o rană, i-ai dat o pâine, sau o pătură, sau numai pentru că l-ai văzut şi nu l-ai denunţat. Iar soţia şi fiica sa au fost condamnate la ani de temniţă numai şi numai pentru că făceau parte din familie.

Grigore muncea conştiincios, ca să nu aibă ce să i se reproşeze, şi nu aştepta altă răsplată decât să nu i se pronunţe numele în legătură cu vreo realizare. Şi se refugia în lecturi şi în studiu. Şi, în felul acesta, a acumulat o enormă avere de cunoştinţe.

Despre Virgil Baciu, zis Benone, ştim şi noi ce cred că ştie tot satul. Iar satul se află tocmai pe hotarul de a-şi plămădi o legendă contemporană. Copil născut din flori, părăsit de tatăl său „natural" înainte de a se naşte, crescut pe la bunici, pe la unchi, prin case străine, atras ca de un magnet în Bucureşti, oraşul tuturor posibilităţilor, unde ajunge în 1985, la vârsta majoratului, calificat la locul de muncă în meseria de lăcătuş-mecanic – tinichigerie, doi ani în Germania, unde

se recalifică în construcţii; în 1999, se rupe de şantier şi îşi înfiinţează propria societate, începând cu trei angajaţi; căsătorit, doi copii, liceul la seral, student la o facultate de ştiinţe economice, acţionar principal, director general... Destinul lui părea definitiv pecetluit: să ajungă la pensie muncitor fruntaş în producţie, evidenţiat la panoul de onoare, dat exemplu în dările de seamă, eventual, cu o decoraţie în piept de erou al muncii socialiste...

ÎNTOARCEREA LA VATRĂ

Curtea şcolii din Poenărei. Porţile larg deschise. Domni şi doamne coboară, din automobile, cu solemnitate şi eleganţă, ca la un concert la Sala Palatului din Bucureşti. Gazde primitoare, de la copii care abia merg în picioare, ţinuţi de mână, până la moşnegi, cu toţii îmbrăcaţi în costume naţionale. Nu lipsesc lăutarii. În ceaune imense, fierb sarmale şi mămăligi; grătarele cu fripturi, burdufurile de brânză, surla de lemne pentru focul de tabără. Este ziua de sărbătorire a fiilor satului. Catalogul imaginar îl strigă profesorul Vasile Păunescu, care, la cei peste 80 de ani ai săi, pare a fi spiritualizat întru totul, ai zice că poţi să priveşti prin el, dar este sufletul acestei acţiuni.

Constantin, Grigore, Virgil... Nume de calendar. Legitimaţia la control !... Domnilor, cine sunteţi ?... Nu este suficient să vă fi născut aici ca să vă pretindeţi fiii satului !... Nu sunteţi primiţi dacă vă înfăţişaţi cu palmele goale.

Constantin Samoilă• A doua sa profesie – cea de artist plastic. Sute de lucrări ciocănite în folii de aramă. Peisaje, hora satului, portrete, datini de sărbători, obiceiuri de nuntă, de botez, subiecte din legende şi balade, personaje biblice şi compoziţii simbolice. Alte zeci şi zeci de opere, icoane pictate pe sticlă. Grafică în peniţă, desene în cărbune, pictură în ulei şi acuarelă, de care nu s-a putut despărţi punându-le în vânzare.

O sală de clasă a şcolii din Poenărei a devenit muzeul satului, unde, alături de expoziţia de tablouri a lui Constantin Samoilă, pot fi văzute costume naţionale specifice zonei, ţesături, cusături, unelte vechi, pe cât de funcţionale, pe atât de ornamentate. Un colţ al eroilor şi martirilor căzuţi în lupta de rezistenţă armată anticomunistă.

Iar vechea biserică a satului Corbi – centrul comunei cu acelaşi nume, construită în 1830 – a fost şi ea transformată în muzeu. Cărţi vechi, unele legate în piele sau chiar în metal, potire, cununii, odăjdii preoţeşti, o furcă, o vârtelniţă, o sucală, o suveică, un putinei, un hârdău, o botă de ţuică şi, peste toate, iarăşi o expoziţie cu icoane pe sticlă semnate de Constantin Samoilă. Muzeul lui Samoilă...

Un fiu al satului care, dacă nu s-a putut întoarce în locurile natale, şi-a adus un crâmpei din localitatea de baştină în perimetrul oraşului. Pe un teren viran, plin de bălării şi pietroaie, şi-a construit o casă din lemn, în stil ţărănesc, pe care a înconjurat-o cu pomi aduşi din grădina copilăriei, cu trandafiri agăţători, cu boltă de viţă-de-vie, cu flori din toate soiurile.

Grigore Constantinescu, distinsul profesor–muzeograf, este organizatorul unor expoziţii şi muzee importante, precum şi autorul a numeroase cărţi scrise după evenimentele din 1989: «Destine literare», «Confesiuni literare», «Consemnări literare», «Soliloevii», «Stanţe din circumstanţe. Epigrame», «Monumente memoriale din Argeş. Cruci de piatră», «Ceramica din Argeş şi Muscel», «Civilizaţia pietrei în arealul etnocultural Argeş-Muscel», «Ansamblul medieval-modern Piteşti», «Ansamblul medieval-modern Câmpulung-Muscel», «Ansamblul medieval-modern Curtea de Argeş», «Corbii de Piatră – micromonografie etnoculturală», «Poenărei–Muscel, micromonografie», «Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş», «Argeş. Dicţionar etnocultural», «Eparhia Argeşului şi Muscelului – monografie» etc. – volume mari, de câte două–trei sute de pagini fiecare, unele dintre ele publicate deja, cărţi de căpătâi pentru istoria şi cultura zonală, şi nu numai...

Cu **Virgil Baciu**, zis Benone, m-am întâlnit mai înainte de a-l avea în faţa ochilor în carne şi oase. Multe toponime din perimetrul satului Poenărei au început să-i poarte numele: „Dealul lui Benone", „Valea lui Benone"...

Şi se spune că are atâta avere încât ar putea să cumpere câţi munţi ar vrea, câte livezi, câte pajişti, câte păduri şi-ar dori.

Gândind la toate acestea, ai putea să crezi că nu este altcineva decât moştenitorul unor vechi familii boiereşti, care a intrat în posesia proprietăţilor după noile legi ale restituirii. Sau că este un norocos care a dat peste o comoară pe care singur a dezgropat-o…

Dar, în realitate, este băiatul acela care a plecat cu traista în băţ şi cu vânt în buzunare, un simplu muncitor de pe şantier, care, după revoluţie, şi-a făcut o mică echipă de tinichigii cu oferta de a acoperi case cu tablă galvanizată şi a confecţiona barăci din tablă ondulată pentru ateliere, depozite şi cu alte destinaţii. Afacerea a mers atât de bine încât a dat naştere şi la alţi pui, omul nostru ajungând acţionar principal şi director general al mai multor firme de construcţii şi în alte domenii. Citim pe diploma ce i-a fost înmânată recent, pentru el, mai mult decât un certificat de absolvent de universitate: „Cetăţean de onoare al satului Poenărei, personalitate de prestigiu, pentru substanţiala contribuţie materială şi spirituală la dezvoltarea acestui străvechi leagăn de adâncă trăire şi simţire românească".

Noi l-am văzut într-un joc sălbatic, prins de gât şi de mijloc cu patru ciobani din sat, bătând pământul cu călcâiele de duduia sub tălpile lor…

Când l-am căutat peste câteva zile, se afla – unde credeţi ? – în Insula Rhodos. Nu ştiu dacă în vacanţă sau în interes de afaceri. De ce nu şi în Rhodos, dacă tot a renovat o biserică pe Muntele Athos ?…

Să fie aceşti trei crai, sau alţii ca ei salvatorii satului ?… Mai poate să fie salvat ?… Un drum plin de hârtoape, case părăsite, porţi căzute, garduri năruite, pomi sălbăticiţi; la şcoală – doar şase copii în patru clase, oameni atinşi de bătrâneţe şi fără speranţe de moştenitori. Au dispărut cele trei centre de achiziţii pentru fructe, care plăteau destul de bine, putrezesc merele pe jos sau se usucă pe ramuri, rămâne iarba necosită, ruginesc coasele, se hârbuie războaiele de ţesut…

Oricum, este adevărat că menţinerea actualei stări de lucruri nu ar însemna altceva decât prelungirea unei agonii cu sfârşit fatal… Să vină Europa, dar, pentru Poenărei, poate, cu o fabrică de valorificare a legumelor, alta pentru brânzeturi, un sistem de desfacere a produselor şi o reţea comercială bine dezvoltată. Şi, astfel, munţii, dealurile, livezile, satul nu vor mai fi pustiite, se vor aşeza pe temelii moderne, tinerii vor avea de ce să rămână la vatră. Tare mă tem, domnilor fii ai satului, că, dacă nu sunteţi în stare de o minune, nu veţi mai avea unde să vă întoarceţi pentru întâlnirea voastră anuală. Nu lăsaţi să moară satul românesc, de atâtea secole leagăn al unui popor care nu trebuie să dispară de pe harta lumii !…

Sau veţi veni numai să vă reculegeţi la zidurile plângerii !…

Marin IONIŢĂ

MARIN IONIŢĂ, născut la 10 iulie 1929, în Jugureni (azi, Ulieşti), judeţul Dâmboviţa. Remarcabil prozator şi dramaturg român contemporan, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Autor al volumelor în proză: «Cine ştie mortul», «Bătrânul şi umbra», «Un şlep în derivă», «Rădiţa», «Sile voiajoru'», «Hotel Bocaccio», «Roman de buzunar», «Povestea din ţara de cremene», «Vatra de la răscruce», «Capul regelui Decebal», «Damnaţii», «Pâinea Paştelui», «Flori de gheaţă», «Colivia cu maimuţe», «Kiseleff 10 – fabrica de scriitori», «Nu trageţi în dinozauri», «Amurgul zeilor», «Hotel Tranzit», «Intersecţia lupului» etc. şi al piesei de teatru «Morişca».

CATAGRAFIA
FIILOR SATULUI POENĂREI ÎN ANUL 2007

Istoria curge, dintotdeauna, năvalnic peste destinele unor locuitori, aidoma unui uragan; pe mulţi dintre ei, îi smulge, din vetrele de origine ale moşilor şi strămoşilor lor şi îi vântură prin lume, făcându-i, pe unii să prindă rădăcini în alte vetre existenţiale, iar, pe alţii, să li se piardă urmele pentru totdeauna...

Migraţia profesională a însemnat, în viaţa satului Poenărei, un adevărat început al sfârşitului unei aşezări multiseculare, intrate în istoria României, prin participarea unora dintre cei mai demni fii ai săi la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

În contextul fenomenului de dezrădăcinare spaţială efectivă, nu, însă, şi afectivă, un stâlp de statornicie în Poenărei îl reprezintă octogenarul profesor Vasile Păunescu – descendent dintr-o familie respectată de comunitatea sătească. El însuşi a fost determinat de cursul istoriei unei perioade relativ recente să se integreze temporar într-o „navetă" pendulatorie, din fericire, diurnă, între casă şi serviciu, întrucât a predat limba şi literatura română la Şcoala generală de 8 ani din Corbşori – situată la circa 2 km de domiciliul său.

Catagrafia satului Poenărei din anul 2007, redactată prin osârdia distinsului profesor Vasile Păunescu, constituie un excelent document probatoriu referitor la depopularea acestei străvechi aşezări în perioada migraţiei profesionale spre centrele urbane importante din judeţul Argeş: Piteşti, Câmpulung-Muscel, Curtea de Argeş, în special, dar şi în alte zone ale ţării, în a doua jumătate a secolului XX. În acelaşi timp, catagrafia înregistrează integral populaţia care, având rădăcini atestate în „străbuna vatră natală a Poenăreilor", gravitează în jurul acestei aşezări pitoreşti, prin proprietăţile deţinute în arealul său, dar şi prin filiaţii genealogice, reprezentând, în esenţă, ceea ce denumim generic prin sintagma «Fiii satului Poenărei».

Din raţiuni de economisire a spaţiului, se utilizează următoarele abrevieri vizând studiile absolvite: **P** – studii primare; **M** – studii medii; **U** – studii universitare; cuvântul «domiciliu» este înlocuit cu **d:**

Se operează, de asemenea, cu semne convenţionale. Astfel, formularea «căsătorit(ă) cu» va fi înlocuită cu ═ ; recăsătorit (ă) cu ¥; cuvântul «fiu (fiică)» cu ╤, «decedat(ă)» cu +.

Între [ ], se indică: [locul naşterii; anul, luna, ziua; studiile].

ANGHEL [Grăjdan] Elena [Poenărei, 1930-VI-18; P] d: Poenărei;
╤ Angela [Poenărei, 1952; M] ═ Chiţu Ninel [Corbşori, 1950; M] ╤ Andreea [1984] şi Mihai [1987] d: Câmpulung-Muscel; ¥ Anghel Marin [1912+3003].

POPA Nicolae [Poenărei, 1955-IX-1; P] ═ Anghel Mariana [1967-VIII-4; P] ╤ Cristian-Nicolae [1987-XI-25] şi Alina-Maria [1989-XI-20] d: Poenărei.

ENE N. Ion [Poenărei, 1972-II-9; P] ═ Vintilă Maria [1968-XII-10; P] ╤ Robert-Ionuţ [2004-V-24] d: Poenărei.

ENE Petruţa [Poenărei, 1968; P] ═ Untaru Gheorghe [Curtea de Argeş, 1966; P] ╤ Adrian [1997] d: Curtea de Argeş.

ENE Luminiţa [Poenărei, 1969; M] ═ Verdete Victor [Corbi, 1963; M] ╤ Vicenţiu-Victor [1992] şi Mihail-Gabriel [2001] d: Corbi.

ENE Elena [Poenărei, 1973; P] ═ Retevoi Ion [Retevoeşti,1967; P] ╤ Alexandra-Elena [1996] d: Retevoeşti.

PREDUŢ Nicolae [Locusteni-Vâlcea, 1930-II-5; U] ═ Constantinescu Iuliana [Poenărei, 1929-VI-16; U + 2003-X-1]
╤ Justina-Libertatea [Văcăreşti, 1959-IX-18; U] ═ Radu Viorel ╤ Alexandru [Bucureşti, 1980-XII-25] ═ Carmen Bălescu [Braşov, 1978-XI-28; U] // Ionuţ [1982-I-17]; ¥ Petroşel Constantin [Bucureşti, 1958-XII-21; U];
╤ Gloria [Bucureşti, 1965-VII-20; U] ═ Toader Mihai [Alexandria, 1963-I-13, U] ╤ Andrei-Victor [1989-V-30] d: Bucureşti.
CONSTANTINESCU Grigore [Poenărei, 1933-VIII-5; U] ═ Bularca Eugenia [Întorsura Buzăului, 1936-III-12, U] d: Piteşti.
Constantinescu Cornelia [Poenărei, 1931, U] ═ Cotar Ioan [Bogdăneşti-Vâlcea, 1931, U + 2006]
╤ Cotar Dan-Iulian [1957-VII-9, U] ═ Eva [1958-XII-15, U] ╤ Daniel [1992-XI-17] d: Braşov.
PÂRVU Nicolae [Poenărei, 1933-X-6; P] ═ Bolbeş Maria [Poenărei, 1940-XI-1; P] d: Poenărei
╤ Pârvu Mihai [Poenărei, 1960-II-18; M] ═ Romanovschi Virginia [Bucureşti,1957; M] ╤ Diana [1986] d: Bucureşti şi Cazacu Ioana [1977-X-3; U] şi Pârvu Diana [1986] d: Bucureşti;
╤ Pârvu Elena [Poenărei, 1965-V-19; U] ═ Reit Răzvan [Piteşti, 1965-III-21; U] ╤ Andrei-Tiberiu [1991-XI-21] d: Piteşti.
PĂUNESCU Vasile [Poenărei, 1924-I-19; U] ═ Dumitrescu Alexandrina [Ulieşti-Dâmboviţa, 1937-VIII-22; U +1992] d: Poenărei.
PĂUNESCU Sorinel [Poenărei, 1966-I-29; M] ═ Rizea Mariana [Poenărei, 1968-XI-22; M] d: Poenărei.
MITULESCU Benone [Poenărei, 1945-I-1; P] ═ Toma Filofteia [Corbi, 1954-IX-13; P] d: Poenărei
╤ Mitulescu Eugen [Poenărei, 1973; U] ═ Păunescu Corina [Poenărei, 1972;U] ╤ Maria [2001] d: Bucureşti.
MITULESCU I. Gheorghe [Poenărei, 1951-VIII-18; M] ═ Mihai Elena [Lehliu, 1955-III-1; M] ╤ Ştefan-Cătălin [1978-X-8; U] ═ Nedelcu Adina [1979-V-29] d: Bucureşti;
MITULESCU Ion [Poenărei, 1937; M] ═ Mangheru Maria [Râmnicu Vâlcea, 1943; M] ╤ Narcisa [1977] şi Adrian [1979] d: Râmnicu Vâlcea.
VÂNĂTOIU Maria [Poenărei, 1940-VI-13; P] ═ Vânătoiu Nicolae [1931-XII-2 + 2002] ╤ Cristina [Poenărei, 1968-II-7] şi Domnica [Poenărei, 1961-V-12] d: Poenărei.
TOADER N. Nicolae [Poenărei, 1957-II-14; P] ═ Dejanu Crinuţa [Stăneşti, 1967-III-31]
╤ Elena-Daniela [Poenărei,1986-X-28; P] ═ Grozavu Ilie [Nucşoara,1986; P] ╤ Claudia-Elena [2006] d: Poenărei.
TOADER Maria [Poenărei, 1956; P] ═ Chelmec Vasile [Curtea de Argeş, 1954 ; P] ╤ Vasile-Alin [1977-XII-15;M] şi Mihaela [1986-IX-4; M] d: Curtea de Argeş.
ILIESCU Augustina [Poenărei, 1937; M] ═ Iancu Gheorghe [Izvoru, 1931; M] ╤ Constanţa-Luminiţa [1959; U] d:Piteşti.
DIACONU Maria [Poenărei, 1940-VII-29; M] ═ Stoian Grigore [Slatina-Olt, 1938-IV-19; M] d: Poenărei.
DIACONU Gheorghe [Poenărei, 1943; P] d: Corbi.
TOADER Maria [Poenărei, 1947; M] ═ Abagiu Petre [Piteşti, 1933; M] d: Piteşti.
UŞURELU Ecaterina [Poenărei, 1923; P] ═ Uşurelu Nicolae [Poenărei, 1906+1974; P] ╤ Ecaterina, Gheorghe, Eugenia d: Poenărei;
CUJBESCU Iulian [Poenărei, 1944; U] ═ Uşurelu Ecaterina [Poenărei, 1948; U] ╤ Dan [Piteşti, 1978; U]; Alexandru [Piteşti, 1980; U] d: Piteşti.
DRAGOMIR Gabriel [Poenărei, 1968; M] ═ Ana Maria Diana [Curtea de Argeş, 1974; M] ╤ Denisa [1996] şi Răducu [1999] d: Curtea de Argeş.
DRAGOMIR Rodica [Poenărei, 1960; M] ╤ Loredana [1971] şi Cosmin [1973] d: Curtea de Argeş.
TUŢĂ Ion [Drăghici, 1981-I-4; U] ═ Toader Mădălina [Poenărei, 1981-VIII-22; U] ╤ Alexandru-Ionuţ [Poenărei, 2003-III-14] d: Poenărei.

TOADER Gheorghe [Poenărei, 1953; P] = Zaharia Victoria [Corbi,1954; M] ╤ Georgeta-Dalia [Poenărei, 1979] = Adochiţei Ionuţ [Câmpulung-Muscel, 1974] d: Câmpulung-Muscel.
DRAGOMIR Maria [Poenărei, 1953; P] d: Rădăuţi.
ANDREESCU A. Gheorghe [Poenărei, 1931-IX-5; P] = Ilie Maria [Poenărei, 1933-V-2; P] ╤ Dan d: Poenărei.
ANDREESCU Dan [Poenărei, 1954-IX-15; M] = Tudor Elena [Curtea de Argeş, 1952; M] d: Curtea de Argeş ╤ Ion Bogdan [1979; U]; Ştefan-Daniel [1980, U] d: Bucureşti.
ANDREESCU Lulu [Poenărei, 1972-I-24; M] = Turcu Maria [Domneşti,1970-VIII-23; M] d: Domneşti.
ANDREESCU I. Gheorghe [Poenărei, 1948-V-2; M] = Chiţoiu Lizeta [1956-V-2; M] d: Poenărei ╤ Raluca [1977; U] // Ramona [1980; U] d: Bucureşti.
GRIGORESCU Ion [Corbi, 1931; U] = Dumitrescu Rodica [Poenărei, 1942; M] d: Curtea de Argeş; ╤ Mirela Grigorescu [Poenărei, 1959; M] = Popescu Alin [Stăneşti, 1954; M] ╤ Răzvan [1981; U] d: Curtea de Argeş // GRIGORESCU Sorin [Poenărei, 1964; U] = Motoiu Iulia [Piteşti, 1967; U] ╤ Vlad [1988] // Victor [1992] d: Piteşti.
BACIU Virgil [Poenărei, 1967-II-26; U] = Vrabie Maria [Mileţi-Prăjeni-Botoşani, 1969-V-23; M] ╤ Anca-Alina [1996-V-23] şi Ana-Maria [2003-VI-9] d: Bucureşti.
VÂNĂTOIU Gheorghe [Poenărei, 1933-II-13; P] = Zamfirescu Elena [Poenărei, 1943-IV-4; P] d: Poenărei
╤ VÂNĂTOIU Gheorghe [1963-I-1] = Olteanu Roxana [Corbi, 1976-VI-14; P] d: Corbi
╤ VÂNĂTOIU Daliana [Poenărei, 1968-IX-28; M] = Ilinca Cornel [Berevoeşti, 1958-IX-27; M] ╤ Ştefan [2001-VI-16] // Andrei [2004-IX-11] d: Berevoeşti;
Maria Alina [Poenărei, 1972-II-22; M] = Grigorescu Jean [Domneşti,1963-IV-15; M] ╤ Andrei [2003-IX-19] d: Curtea de Argeş.
VANATOIU Emilia-Filofteia [Poenărei, 1977; M] d: Piteşti.
USURELU Nicolae [Poenărei, 1951; P] ╤ Antonie [1989; P] d: Poenărei.
USURELU Gheorghe [Poenărei, 1943-I-13; M] = Popescu Marieta [Curtea de Argeş, 1948-VIII-19; M] d: Curtea de Argeş; ╤ Sanda-Elena [1969-XI-3; U] = Lazăr Corneliu [1964-IV-1; U] ╤ Dan [2001]d: Bucureşti.
MARES Ecaterina [Poenărei, 1950-V-15; P] = Bădică Radu [Orbeasca-Teleorman,1951-IV-29; P] d: Poenărei.
POPA Irina [Poenărei, 1921-V-5; P] = Popa Nicolae [Corbşori, 1912+1980] d: Poenărei
╤ POPA Gheorghe [Poenărei, 1942; U] = Turcu Marilena [Chişinău, 1970; U] ╤ Georgel-Dumitru [2002] d: Bucureşti //
POPA Irina [Poenărei, 1968; M] = Ştirbu Adrian [Bucureşti, 1964; M] d: Bucureşti ///
POPA Angela [Poenărei, 1963; M] = Vasilescu Iulian [Bucureşti, 1964; M] d: Bucureşti ////
POPA Virginia [Poenărei, 1962; U] d: Cluj-Napoca.
POPA Valeriu [Poenărei, 1948; P] = Listenco Mariana [Stăneşti, 1950; P] d: Poenărei ╤ Claudiu [Stăneşti, 1971; P] = Ana Maria [1973; M] d: Bucureşti.
POPA Cristian [1975; M] d: Domneşti.
POPA Georgeta [Poenărei, 1949; M] = Dumitrescu Eugen [1947; M] d: Piteşti; ╤ Dumitrescu Luiza [Poenărei, 1969; M] = Dumitrescu Cătălin [1971; M] d: Bucureşti.
POPA Maria [Poenărei; M] = Coandă Ion [Piteşti, 1951; M] d: Piteşti.
POPA Iuliana [Poenărei, 1958; M] = Mincă Alexandru [Bucureşti, 1955; M] d: Bucureşti.
DEACONU Vasile [Poenărei, 1931-II-7; U] = Vasilescu Eugenia [Viziru-Brăila, 1932-VIII-10;U + 2001] ╤ Alina-Maria [Râmnicu-Vâlcea, 1962-VIII-10;U] ╤ Andrei [Piteşti, 1994-VII-3] // Ioana-Aurora [Câmpulung-Muscel, 1965-I-3;U] = Stoica Ion-Cătălin [Piteşti,1964-III-8; U] ╤ Ion-Gabriel [Piteşti, 1998-X-16]; ¥ Rizea Maria-Adela [Poenărei, 1938-I-28;M] d: Piteşti.
ISTRATE Maria [Poenărei, 1934-VI-24; P] = Istrate Gheorghe [Poenărei, 1931+1937; P] d: Poenărei ╤

Mariana Istrate [Poenărei, 1963-XI-10; P] = Niţu Petre [Stăneşti,1960-IV-1] ╤ Niţu Alexandru [1994-II-27] // Niţu Cristian [1996-XII-25] /// Niţu Ion Tiberiu [1998-I-30] d: Poenărei.
BACIU M. Gheorghe [Poenărei, 1950-V-27; P] = Iordache Gheorghiţa [Piteşti, 1954-IX-5; P] d: Piteşti ╤ Crina-Valentina [1974-VI-17; U] d: Bucureşti.
BACIU Loredana-Elena [Poenărei, 1976-VII-29; U] d: Piteşti.
RIZEA Gheorghe [Poenărei, 1937-X-22; P] = Maria Maria [Stăneşti, 1939-XI-15; P] d: Poenărei; ╤ RIZEA Iosif Leonida [Poenărei, 1964-XII-3; M] = Ungureanu Petruţa [Corbi, 1969-IV-6] ╤ Alexandru [1989-VII-2] // Robert [1996-X-3] d: Poenărei.
RIZEA Cornelia [Poenărei, 1960; M] = Balin Alexandru [Ştefăneşti, 1960; M] ╤ Florin Tiberiu [1996] d: Ştefăneşti.
RIZEA Nuşa Irina [Poenărei, 1939; P] = Deacenco [1940+1992] ╤ Florin [Poenărei, 1966; U] d: Piteşti // Alin [Poenărei, 1968; M] d: Grecia.
RIZEA Mariana [Poenărei, 1949; M] d: Grecia.
DIACONU Ion [Poenărei, 1925-XI-8; P] = Dragomir Elena [Poenărei, 1930 + 1964] d: Poenărei ╤ Diaconu Ion [Poenărei, 1953-XI-6; M] = Ungureanu Eugenia [Dobra-Dâmboviţa, 1955-VI-10; M] ╤ Dan-Alexandru [Bucureşti, 1981-VII-14; M] // Diana [Bucureşti, 1984-III-18; U] d: Bucureşti.
ANDREESCU Gh. Aurelia [Poenărei, 1939-IV-7; P] = Andreescu Gheorghe [Poenărei,1927 ;P+ 1968] d: Poenărei; ╤ Virginia [Poenărei, 1958-II-9; M] = Dumitrache Sergiu [Curtea de Argeş, 1956; M] ╤ Mihai [1990] // Diana [1996] d: Curtea de Argeş.
Mariana Andreescu [Poenărei, 1959-IV-9; M] = Stan Constantin [Curtea de Argeş, 1958; M] ╤ Cătălin-Alin [1980; U] d: Curtea de Argeş.
RADU Elena [Corbşori, 1945; P] = Măilătoaia Ion [Poenărei,1938 + 1997; P] d: Poenărei
╤ Tatiana [Poenărei, 1964; P] = Perniu Stelică [Costeşti, 1962; P] ╤ Elena-Diana [1986; M] şi George [1991] d: Câmpulung-Muscel.
MONICA Elena [Poenărei, 1968; M] = Pavel Gheorghe [Stăneşti, 1966; M] ╤ Georgiana [1993] // Ionuţ [1999] d: Stăneşti.
ANDREESCU Lica [Poenărei, 1934; M] = Machedon Ion [Câmpulung-Muscel, 1933; M] d: Câmpulung-Muscel.
BOLBEŞ [TULEA] Marieta [Poenărei, 1940; M] = Tulea Gheorghe [Curtea de Argeş, 1938-VI-20 + 2000; M] ╤ Nicolae Florin [1969; M] // Gheorghe [Curtea de Argeş, 1971; M] /// Mihai Maria [Curtea de Argeş, 1967; M] d: Curtea de Argeş.
MOGARU Gheorghe [Corbi, 1949; P + 2007] = Filipoiu Elisabeta [Corbi, 1940-IV-14; P] d: Poenărei.
MAREŞ Ion [Poenărei, 1948; M] = Grecu Tatiana-Elena [Câmpulung-Muscel, 1950; M] ╤ Ioana-Raluca [Bucureşti, 1978; U] d: Bucureşti.
MAREŞ [MĂILĂTOAIA] Maria [Poenărei, 1940-VI-21; P] = Mareş Nicolae[Poenărei, 1934-VII-17 +1993 ; P] d: Poenărei
╤ Elena [Poenărei, 1972-IX-23; M] = Papiniuc Ionuţ [Prăjeni-Mileţi-Botoşani,1978-XII-22; M] ╤ Ana-Maria [Câmpulung-Muscel, 1998-IX-5] // Andrei-Cătălin [Câmpulung-Muscel, 2004-XII-5] /// Ioana-Andreea [1998-IX-5] d: Câmpulung-Muscel.
ISTRATE Ion [Poenărei, 1964; P] = Mihăescu Lenuţa [Aninoasa, 1970; P] ╤ Ion-Eugen [Poenărei, 1992] d: Curtea de Argeş.
ISTRATE Marin [Poenărei, 1969-VIII-15; P] = Paula Nencov [Brăduleţ, 1970; P] ╤ Gabriela [1992-VI-11] // Mihaela [1995-III-29] d: Poenărei.
GRIGORESCU Gheorghe [Corbi, 1939-II-17; P] = Păunescu Maria [Poenărei, 1931, X-7 + 2001; P] d: Poenărei ╤ Corina-Maria [Poenărei, 1976-X-6; M] = Băilă Nicolae [Câmpulung, 1968; M] ╤ Ioana [Câmpulung, 1995-IX-19] d: Câmpulung-Muscel.
ANDREESCU (Liţă) Ecaterina [Poenărei, 1925-XI-25; P] = Liţă Vasile [1921+1980; M] ╤ Gilda-Puşa Liţă [Piteşti, 1947; U] // Viorica-Mariana [Piteşti, 1951; U] = Heroiu Octavian [Piteşti, 1950;

U] ╤ Raluca-Mihaela [Piteşti, 1976; U] d: Piteşti // Adriana-Daniela [Piteşti, 1979; U] d: Bucureşti.

ANDREESCU (Dobrescu) Victoria [Poenărei, 1927; P] = Dobrescu Ion [Târgovişte, 1925 + P] ╤ Eugen Dobrescu [Piteşti, 1948; U] = Emilia [Piteşti, 1952; U] ╤ Roxana-Ioana [Piteşti, 1980; U] d: Piteşti.

VLAD Gheorghe [Poenărei, 1960-VII-20; M] = Milea Mihaela [Poenărei, 1964-II-4; M] ╤ Eduard-Ştefan [Poenărei, 1985-VIII-2] // Dragoş-Ionuţ [Poenărei, 1991-XII-2] d: Poenărei.

CONSTANTIN Vladimir [Roşiorii de Vede, 1951; U] d: Bucureşti = Afrodita [Bucureşti, 1955; U] d: Bucureşti.

GAVRILESCU Stelian [Bucureşti, 1944-III-14;U] = Maria [1947-VIII-23; U] d: Bucureşti ╤ Ioana-Irina [1981-VIII-1; U] // Constantin-Valentin [1982-VI-8; U] d: Bucureşti.

DRĂGUŞANU Angela [Poenărei, 1935-II-12; M] ╤ Dobrescu Constantin [Bădeşti, 1933-VIII-15; M] d: Bădeşti-Pietroşani.

SAMOILĂ Constantin [Poenărei, 1938-V-18; U] = Eugenia Neţ [Corbi, 1939-VII-1; M] ╤ Constantin-Roland [Piteşti, 1970-VIII-4; U] = Penaru Camelia [Piteşti, 1970-II-12; U] ╤ David [Piteşti, 1996-IV-18] d: Piteşti.

SAMOILĂ Cornel [Poenărei, 1944-V-19; M] = Andrei Adriana [Piteşti, 1947-II-16; M] ╤ Raluca [Piteşti, 1971-VIII-28; U] = Dan Voicu [Piteşti, 1966-VIII-11; U] ╤ Andrei [Piteşti, 2001-VII-28] // Ştefan [Piteşti, 2003-IV-12] d: Piteşti.

POPESCU [Cibotaru] Alexandra [1930-IV-17; U] = Popescu Dan-Ion [Poenărei, 1933; M; + 1990] ╤ Dana-Maria [Bucureşti, 1973; U] d: Bucureşti.

POPESCU [Marinescu] Virginia [Poenărei, 1935-I-1; M] = Marinescu Alexandru [Nucşoara, 1926-IX-1; M] d: Bucureşti.

VĂDUVA Eugen [Bucureşti, 1971-X-25; M] = Dicilea Iuliana [Bucureşti, 1974-VIII-27; M] ╤ Alexandru-Dragoş [2002-III-16] // Andrei-Cristian-Mihai [2004-IV-11] d: Bucureşti.

PAUNESCU Gh. Gheorghe [Poenărei, 1946-VII-7; U] d: Bucureşti.

BACIU (Grăjdan) Victoria [Poenărei, 1922-VI-12; P] = Baciu Iosif [Poenărei, 1919 + 1980] d: Poenărei.

BACIU Gheorghe [Poenărei, 1949-VI-4; P] = Toader Elena [Poenărei, 1951-IX-30; P] d: Poenărei ╤ Marius Baciu [Poenărei, 1972-X-22; P] = Neacşu Mihaela-Cornelia [Curtea de Argeş, 1973-II-19; P] d: Curtea de Argeş.

BACIU Mihai-Alexandru [Poenărei, 1975-II-12; P] = Megheş Gabriela [Curtea de Argeş, 1977-VI-1; P] ╤ Cristian-Gabriel [2003-XII-25]d: Curtea de Argeş.

VALCU [Iliuţă] Aurelia [Poenărei, 1928; P] d: Poenărei = Vâlcu Ion [Poenărei, 1922; P] + ╤ Filofteia [Poenărei, 1953; P] = Dobrotă Aurel [Valea Iaşului, 1950; P] d: Valea Iaşului // Georgeta [Poenărei, 1955; P] = Linte Ilie [Curtea de Argeş, 1954; P] d: Curtea de Argeş.

LEASU Aurel [Nucşoara, 1940-III-29; P] = Mielu Paraschiva [Nucşoara, 1937-VI-2; P] d: Poenărei ╤ Gheorghe-Cristian [Poenărei, 1974; M] = Maria Marilena [Poenărei, 1976; P] d: Piteşti.

PAUNESCU Ion [Poenărei, 1926-V-3; U] = Constantin Emilia [Ploieşti, 1936-III-7; M] d: Constanţa ╤ Adrian [Constanţa, 1953-I-14; U] = Popa Ioana [Constanţa, 1954-III-8; U] d: Constanţa // Carmen-Liliana [Constanţa, 1963-IV-26; U] = Suciu Liviu [Braşov, 1959-III-26; U] d: Constanţa.

DIACONU Aurelia [Poenărei, 1935-IX-15; P] d: Poenărei.

DIACONU Gheorghe [Poenărei, 1928-XI-21; M] d: Deva.

PAUNESCU Gheorghe [Poenărei, 1950-V-1; M] = Marinela Păunescu [Poenărei, 1953-IX-3; M] d: Piteşti ╤ Alina-Marilena [Piteşti, 1974-IV-24; U] = Ciprian-Marius Călugăreanu [Bucureşti, 1972-X-11; U] d: Bucureşti.

BOLBES Ion [Poenărei, 1943; M] = Lazăr Constantina [Slătioare, 1946; M] ╤ Liviu;d: Piteşti.

BOLBES Vasile [Poenărei, 1947; P] = Rada Sabina [1949-IX-23; P] d: Bascov.

PAUNESCU Aurelia [Poenărei, 1911; P] d: Poenărei.

PAUNESCU Ion [Poenărei, 1933-IV-20; P] = Mareş Maria [Poenărei, 1937; P] ╤ Marian [Poenărei, 1962-III-6] d: Poenărei.
BUSCA Geanina [Poenărei, 1981-VIII-3; P] = Teaşe Cristian [Corbi, 1975-IV-17; P] ╤ Alexandru [2000-V-21] d: Poenărei.
BACIU [Iliuţă] Filofteia [Poenărei, 1932-V-8; P] = Baciu Vasile [poenărei, 1924 + 1970] d: Poenărei ╤ Baciu Vasile [Poenărei, 1958; P] d: Corbi // Baciu Ion [Poenărei, 1967; P] d: Brăduleţ.
PAUNESCU [Zamfirescu] Filofteia [Poenărei, 1938; U] = Păunescu Nicolae [Slatina-Olt, 1932; U] d: Bucureşti ╤ Ana-Maria Păunescu [Sinaia, 1966; U] // Claudiu Păunescu [Sinaia, 1972; U] d: Bucureşti.
ZAMFIRESCU Ion [Poenărei, 1926; M] = Roman Sevasta [Bucureşti, 1933; M] d: Bucureşti ╤ Mariana [Bucureşti, 1956; U] = Nedelcu Valentin [Bucureşti, 1958; U] d: Marea Britanie.
ZAMFIRESCU Constantin [Poenărei, 1941; M] = Zevedei Maria [Stăneşti, 1951; P] d: Stăneşti ╤ Florina [Stăneşti, 1969; U] = Răducu Gicu [Slănic, 1959; U] d: Stăneşti // Zamfirescu Lulu [Stăneşti, 1972; M] = Cristescu Amalia [Muşăteşti, 1972, U] d: Muşăteşti.
TOADER Filofteia [Poenărei, 1936; M] = Tetici Radu [Miroşi, 1936; M] d: Miroşi.
PAUNESCU Dorina [Poenărei, 1955-VIII-1; M] = Ionescu Jean [Oeşti-Corbeni, 1951-VIII-5; U] d: Curtea de Argeş ╤ Mihai Ionescu [Curtea de Argeş, 1979-VI-13; U] // Moise Raluca [Curtea de Argeş, 1981-XII-2; U] d: Spania.
PAUNESCU [Diaconu] Filofteia [Poenărei, 1941-IV-11; P] = Păunescu Constantin [Poenărei, 1939+ 2006] d: Poenărei ╤ Corina [Poenărei, 1972; U] = Mitulescu Eugen [Poenărei, 1973; U] ╤ Maria [2001] d: Bucureşti.
PAUNESCU V. Ion [Poenărei, 1932-X-14; M] = Andreescu Maria [Poenărei, 1939-V-13; P] d: Poenărei.
ANDREESCU [Chirca] Nuşa [Nucşoara, 1949-III-1; P] = Andreescu Constantin [Poenărei, 1939-VI-13; P+ 2007] d: Poenărei ╤ Andreescu Vasile [Poenărei, 1980-I-3; M] = Tofan Elena [Câmpulung, 1978; M] d: Curtea de Argeş.
PAUNESCU Petre [Poenărei, 1935-IX-21; P] = Baciu Elena [Poenărei, 1942-IX-1; P] d: Poenărei.
╤ Păunescu Magda [Poenărei, 1960; U] = Cristian Ştefan [Bădeşti, 1954; U] d: Câmpulung-Muscel.
PETCU Petre [Bucureşti, 1930; M] = Birjaru Vasilica [Bucureşti, 1937; M] d: Bucureşti.
PETCU Ştefan [Bucureşti, 1924; M] = Neagoe Maria-Magdalena [Bucureşti, 1934; M] d: Bucureşti.
MARINOIU [Diaconu] Maria [Poenărei, 1941-IX-24; P] = Diaconu Ion [Poenărei, 1940 + 1985] ╤ Dorina-Paraschiva [Poenărei, 1973-X-14; M] = Damian Andruţ [Corbi, 1972-VII-12; M] ╤ Adriana-Maria [Poenărei, 2000-VIII-15] d: Poenărei.
BACIU [Uşurelu] Viorica [Poenărei, 1949-IX-24; P] = Baciu Gheorghe [Poenărei, 1940 + 2000] ╤ Cosmin-Gheorghe [Poenărei, 1979-IX-20; M] d: Poenărei.
BACIU Camelia [Poenărei, 1966; M] = Buşcă Constantin [Bucureşti, 1964; M] ╤ Ramona [Bucureşti, 1986, M] = Leonard Ştefan [Bucureşti, 1988; M] d: Bucureşti.
BACIU Anda [Poenărei, 1969; P] = Ioniţă Alexandru [Curtea de Argeş, 1968; P] d: Curtea de Argeş.
VLAD I. Ion [Poenărei, 1933-VIII-23; P] = Vasilica Vasile [Brăduleţ, 1939-VI-2; P] d: Poenărei.
POPA Lucian [Poenărei, 1961; M] = Vlad Mariana [Poenărei, 1960; P] d: Curtea de Argeş.
VLAD Ion (Nel) [Dârmăneşti, 1934-I-28; P] = Măilătoaia Filofteia [Poenărei, 1932-X-24; P] d: Poenărei.
BACIU [Ene] Filofteia [Poenărei, 1938-II-12; P] = Baciu Iosif [Poenărei, 1938 + 1973] ╤ Baciu Ion (Nelu) [Poenărei, 1967-XI-12; P] d: Poenărei.
VINTILA Nicolae [Brăduleţ, 1935-VII-27; P] = Marinoiu Ecaterina [1933 + 1983] d: Poenărei.

VLAD Andrei [Poenărei, 1969-II-2; P] = Vintilă Maria [Poenărei, 1971-X-2; P] ╤ George Adrian [1998-III-22] // Maria-Ancuţa [2000-I-27] d: Poenărei.
VINTILA Nicolae (Costel) [Poenărei, 1969; P] d: Poenărei.
ANDREESCU Gh. Doina [Poenărei, 1952; U] d: Curtea de Argeş.
SORESCU Gheorghe [Poenărei, 1925-VIII-2; P] = Toader Aurelia [Poenărei, 1935-VI-7; P] d: Poenărei ╤ Iuliana [Poenărei, 1953; M] = Georgescu Ion [Corbi, 1951; U] d: Corbi ╤ Georgescu Ionuţ [Corbi, 1978; U] = Bobeanu Laura [Corbi, 1978; U] d: Bucureşti.
GEORGESCU Petronela [Corbi, 1981; U] = Simion Cristi [Corbi, 1978; U] d: Bucureşti.
SORESCU Ion [Poenărei, 1932; U] = Morteanu Elena [Cotmeana, 1935; M] d: Cotmeana.
FULGA Ion [Nucşoara, 1935-XI-19; P] = Iliescu Victoria [Poenărei, 1945-III-27; P] d: Poenărei.
ANDREESCU Elena [Poenărei, 1967-IX-6; U] d: Mizil-Prahova.
MARINOIU Nicolae [Poenărei, 1955; M] d: Corbi.
POPESCU Viorel [Poenărei, 1950-VII-7; P] d: Poenărei.
ILINCA Ion [Poenărei, 1951-VI-27; P] d: Poenărei.
DIACONU [Milea] Aurelia [Stăneşti, 1940-I-1] =Milea Nicolae [Poenărei – 1936+2000]d: Poenărei.
MITULESCU [Alexandrescu] Elena [Corbşori, 1928-VIII-28; P] = Mitulescu Gheorghe [Poenărei, 1922+1999] d: Poenărei.
MITULESCU Ion [Poenărei, 1953; M] = Ungureanu Mariana [Lereşti, 1962; M] d: Câmpulung-Muscel.
MITULESCU Niculae [Poenărei, 1953; M] = Militaru Maricica [Piatra Neamţ, 1963; M] d: Piatra Neamţ.
MITULESCU Elena [Poenărei, 1951; M] = Costea Vasile [Corbi, 1951; M] d: Curtea de Argeş.
MARINOIU Niculina [Poenărei, 1969; P] = Bănică Veniamin [Brăduleţ, 1966; P] d: Poenărei ╤ Ramona [Poenărei, 1987; P] // Georgiana [Poenărei, 1989; P] /// Răzvan [Poenărei, 1990; P] //// Maria-Izabela [1997] ///// Marian-Eugen [1997] d: Spania.
BACIU Vasilică [Poenărei, 1958-I-1; P] d: Poenărei.
BACIU Nicolae [Poenărei, 1946-III-13; P] d: Poenărei.
MITULESCU Eugenia [Poenărei, 1949; P] = Mitre Nicolae [Domneşti, 1939; P] d: Domneşti.
CIOBANU Ion [Poenărei, 1938; U] = Şerban Adela [Cărpiniş, 1942; M] d: Cărpiniş-Cepari.
ISTRATE Elena [Poenărei, 1974; M] = Cristian Ionescu [Valea Iaşului; M] ╤ Alin [1999] d: Valea Iaşului.
VINTILA Elena [Poenărei, 1967; P] = Necula Gheorghe [Măgura Prahovei, 1964; M] d: Măgura Prahovei.
MARES Grigore [Poenărei, 1940; U] = Duţă Viorica [Focşani, 1942; U] ╤ Mareş Mihaela [Focşani, 1978; U] d: Focşani.
ENE Aurelia [Poenărei, 1940; M] = Cornel Constantin [Râmnicu Vâlcea, 1937; M] d: Râmnicu Vâlcea.
BACIU Florin [Poenărei, 1972; P] = Popescu Elena-Crenguţa [Nucşoara, 1982; P] d: Nucşoara.
BACIU Emil [Poenărei, 1953; M] = Sandu Cornelia-Elena [Stăneşti, 1964; M] d: Stăneşti.
BACIU Maria [Poenărei, 1946; U] = Vitan Gheorghe [Stăneşti, 1949; M] d: Câmpulung-Muscel.
BACIU Teodora [Câmpulung, 1982; U] = Banu Mihai [Nucşoara, 1976; U] d: Câmpulung-Muscel.
MILEA Aurelia [Poenărei, 1940; P] d: Poenărei.
PĂUNESCU Maria [Poenărei, 1932; P] d: Poenărei.
GRĂJDAN Vasile [Poenărei, 1949; P] d: Alexandria.
GRĂJDAN Ion [Poenărei, 1950; P] = Lazea Marinela [Stăneşti, 1958; P] ╤ Simona / Alina d: Stăneşti.
GRĂJDAN Gheorghe [Poenărei, 1953; P] = Luca Gherghina [Izbăşeşti, 1955; P] ╤ Dana / Alin d: Piteşti.

GRĂJDAN Nicolae [Poenărei, 1956; P] ═ Stănciulescu Aurora [Corbşori, 1962; P] d: Câmpulung-Muscel.
CĂLIN [Andreescu] Cornelia [Poenărei, 1956; M] ═ Călin Marin [Piteşti, 1939; M] d: Piteşti.
╤ Călin Claudia [Piteşti, 1962; U] ═ Dinescu Doru [Bucureşti, 1962; U] d: Bucureşti.
╤ Călin Marius [Piteşti, 1960; M] ═ Dinescu Maria [Piteşti, 1960; U] d: Piteşti.
BARBU [Vlad] Georgeta [Poenărei, 1939-V-2] ═ Barbu Mircea [Bădeşti, 1932-X-20] d: Piteşti.
╤ Mircea [1958-VII-2] ╤ Silviu [1987-VI-15];
╤ Cristina [1963-II-28] ═ Şerb Răzvan [1955-XI-13] ╤ Ştefan [1985-XII-19].
DIACONU Aurelia [Poenărei, 1935; P] d: Curtea de Argeş.
DIACONU Cornel [Poenărei, 1969; P] d: Curtea de Argeş.
DIACONU Ion [Poenărei, 1957; P] d: Curtea de Argeş.
HORTOPAN Radu Ştefan [Piteşti, 1947-VI-16; U] d: Poenărei.
DRAGOMIR [Măilat] Maria [Poenărei, 1940-IX-16; P] ═ Dragomir Vasile [Poenărei, 1937-XII-18; P + 2000] d: Poenărei ╤ Dragomir Eugenia [Poenărei, 1962-I-20; M] ═ Apostolescu Nicolae [Curtea de Argeş, 1956; M] ╤ Anelise // Luminiţa /// Ciprian d: Curtea de Argeş.
RĂDULESCU [Dragomir] Maria [Poenărei, 1965-VIII-29; M] ═ Rădulescu Traian [Piteşti, 1962-IX-28; M] ╤ Claudiu [Piteşti, 1990-I-11] d: Piteşti.
IORDACHE [Dragomir] Elena [Poenărei, 1967-VI-2; M] ═ Iordache Nicolae [Curtea de Argeş, 1956-II-3; M] ╤ Victor-Valentin [1989-XII-30] d: Curtea de Argeş.
MAREŞ [Morteanu] Filofteia [Corbi, 1952-II-26; P] ═ Mareş Vasile [Corbi, 1946+2006;P] d: Poenărei.
ILIUTA Constantin [Poenărei, 1968-II-13; P] ═ Coman Mitana [Izvoru, 1971-IX-19; P] ╤ Alina-Maria [1990-VI-6]// Narcis-Ionuţ [1993-XII-11] d: Poenărei.
FATU Liviu [Poenărei, 1968-VII-1; P] ═ Mareş Elena [Corbi, 1971-VIII-26; P] ╤ Ioana-Claudia [1990-I-2] // Elena-Liviana [1991-III-14] d: Poenărei.
IONITA Cristian [Stăneşti, 1968-III-1; P] ═ Iliuţă Elena [Poenărei, 1973-I-8; P] d: Poenărei.
FATU Sergiu [Poenărei, 1971-III-16; P] ═ Dumitru Denisa [Şerboieni, 1988-V-20; P] ╤ Aurel [1990-VI-1] // Robert-Sergiu [2005-V-23] d: Poenărei.
ILIUTA Eugen [Poenărei, 1946-V-25; P] Sucitu Elena [Corbi, 1946-I-1] d: Poenărei.
MILEA Gheorghe [Poenărei, 1971-I-27; M] d: Piteşti.
ILIESCU Maria [Poenărei, 1949-V-17] ═ Ghizdavăţ d: Câmpulung-Muscel.

Vasile PĂUNESCU

VASILE PĂUNESCU s-a născut la 19 ianuarie 1924, în satul Poenărei; studii: primare – Şcoala primară Poenărei; liceale – Liceul «Mihai Viteazul» din Bucureşti [1953-1955]; universitare – Universitatea Bucureşti: Facultatea de Ştiinţe Juridice [1958-1960] şi Facultatea de Filologie [1960-1965], obţinând diploma de licenţă în filologie. S-a căsătorit cu prof. Alexandrina Dumitrescu din Ulieşti-Dâmboviţa. S-a stins din viaţă la [redacted] aprilie 2008, în Valea Iaşului. A predat limba şi literatura română la Şcoala generală Corbşori. Este autorul «Catagrafiei fiilor satului Poenărei din anul 2007», precum şi al unor interesante articole inspirate din viaţa satului natal.

NOTA REDACŢIEI: În eventualitatea constatării unor inadvertenţe de natură genealogică sau cronologică în catagrafie, vă rugăm să le semnalaţi, în scris, redacţiei, spre a fi corectate. Vă mulţumim anticipat !

Drum şi iar drum...

Deşi vetrele de origine nu mai au însemnele paşilor noştri, le purtăm în suflet oriunde ne-am afla... În drumul de la Domneşti spre Nucşoara, aţi remarcat cu certitudine o troiţă de lemn măiestrit sculptată, amplasată dincolo de podul peste Râul Doamnei de la Corbşori, la ramificaţia spre satul Poenărei, care aminteşte trecătorilor că un suflet ales, stins în floarea vârstei: Florica-Liliana Nanu [1922-1939], fiica generalului Victor Nanu, era descendentă, prin mamă, din neamul Poenărenilor.

La ceremonia de înmormântare, a participat însuşi primul ministru **Armand Călinescu**, prieten intim al familiei îndoliate. Maşina premierului s-a împotmolit la ultimul urcuş spre centrul satului şi distinsul om politic a fost nevoit să urce prin noroi până la biserică, iar automobilul a fost scos din glod cu ajutorul a două perechi de boi...

După oficierea slujbei religioase, primul ministru a promis solemn că drumul spre Poenărei va fi un model pentru drumurile din întregul judeţ Muscel. Şi s-a ţinut de cuvânt !... După numai trei zile, drumari specializaţi însoţiţi de căruţaşi, care transportau piatră din râu, au început lucrările de refacere a drumului. Tehnica adoptată – cea a „caldarâmului" – utilizată în acea vreme doar în reşedinţa judeţului, Câmpulung, a făcut ca satul să fie supranumit, desigur şi datorită monumentalei sale biserici edificate după planul renumitului arhitect D. Ionescu-Berechet, „Poenărei – picior de Paris" !...

Din păcate, imediat după asasinarea primului ministru de către legionari, lucrările au fost abandonate. În memoria localnicilor şi nu numai a lor, acest drum este, de aceea, permanent asociat cu numele distinsului om politic... Asasinarea primului ministru Armand Călinescu de către legionari a reprezentat – potrivit opiniei avizate a istoricilor Constantin C. Giurescu şi Dinu C. Giurescu – „o lovitură germană" dată nu direct, ci prin interpuşi, în realizarea politicii de expansiune teritorială şi de dominaţie a Germaniei hitleriste. „Faptul s-a produs la 21 septembrie 1939, în plină zi, pe când victima se ducea cu automobilul de la minister spre casă. Pe porţiunea, puţin frecventată, dintre Dâmboviţa şi Bulevardul Ardealului, a străzii nou deschise care lega prelungirea Ştirbei Vodă de palatul Şcolii de Război, un car cu boi a obligat pe şoferul primului ministru să încetinească şi chiar să oprească. În acel moment, s-a apropiat automobilul atentatorilor – aceştia veneau din Germania, unde fuseseră instruiţi şi echipaţi – şi, din imediată apropiere, au fost trase numeroase gloanţe de revolver, omorându-l pe loc pe Armand Călinescu şi pe agentul său de siguranţă, Androne. Cu acelaşi automobil al lor, asasinii se îndreptară spre sediul Societăţii de Radiodifuziune din strada General Berthelot şi acolo, forţând intrarea şi imobilizând personalul tehnic, izbutiră să anunţe la microfon sângeroasa ispravă. Stupoarea ce a cuprins pe toată lumea nu a durat decât o clipă. Asasinii au fost imobilizaţi şi arestaţi chiar în cuprinsul localului Radiodifuziunii, complicii au fost găsiţi şi ei şi, spre seară, pe acelaşi loc unde îl împuşcaseră pe primul ministru, au primit pedeapsa capitală: trupurile au rămas o zi neridicate, spre a fi văzute de toată lumea"... [Constantin C. Giurescu şi Dinu C. Giurescu – *Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi*, Editura Albatros, Bucureşti, 1971, p. 650-651].

Excelentul gazetar român Pamfil Şeicaru consemna, în lucrarea sa «Istoria Partidului Naţional Ţărănesc şi a Partidului Naţional Liberal», referindu-se la personalitatea marelui politician român:

„Armand Călinescu ascundea în trupul lui firav o mare energie autoritară. Ambiţios, fără îndoială, dar de o totală dezinteresare. Nimeni nu l-a putut învinui de vreo abatere de la linia celei mai impecabile corectitudini. Era de un curaj pe care riscul morţii nu-l micşora."

Vestea morţii primului ministru a îndurerat adânc pe toţi locuitorii din satul Poenărei, care îi erau recunoscători pentru modernizarea drumului spre vatra lor existenţială.

Timpul a curs implacabil peste viaţa oamenilor şi, implicit, peste Poenărei, care avea să intre în Istoria României prin Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, coordonatorii acesteia fiind arestaţi în apropierea ultimului lor refugiu amenajat în Râpile cu Brazi de pe teritoriul satului nostru.

Satul însuşi avea să dea un dureros tribut de sânge, preoţii: Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu vor fi seceraţi de gloanţele securiştilor la Jilava, în noaptea de 18 iulie 1959, fiind condamnaţi la moarte de către justiţia aservită unui regim odios, iar numeroşi fii ai satului vor fi condamnaţi la ani grei de temniţă.

Troiţa închinată eroilor căzuţi în cursul rezistenţei armate antitotalitariste – care nu a putut fi amplasată la Nucşoara, din cauza opoziţiei unor nostalgici comunişti – a fost înălţată în satul Poenărei, în curtea casei preotului martir Ioan Constantinescu.

Această succintă digresiune a fost determinată de motivarea unui demers necesar, pentru ca accesul spre acest loc istoric al rezistenţei împotriva comunismului să nu mai fie îngreunat de un drum care devine, deseori, impracticabil.

Refacerea sa, în contextul lucrărilor preconizate de modernizare a drumurilor săteşti din România, ar constitui un omagiu adus unor eroi care s-au jertfit pentru eliberarea patriei de sub totalitarismul comunist, iar numele celor care se vor implica în refacerea drumului spre Poenărei va fi cu certitudine asociat, în memoria localnicilor şi nu numai a lor, cu cel al reputatului om politic argeşean Armand Călinescu.

ARMAND CĂLINESCU [1893-1939], om politic român, născut la Piteşti. Unul dintre liderii Partidului Naţional Ţărănesc; prim-ministru al României, în perioada martie-septembrie 1939, în timpul dictaturii regale. Promotor al politicii tradiţionale a unei părţi a burgheziei române de menţinere şi dezvoltare a legăturilor cu Anglia şi Franţa; adversar consecvent al Germaniei hitleriste şi al Gărzii de Fier – agentura ei în România, împotriva căreia a adoptat măsuri represive. A fost asasinat de legionari la 21 septembrie 1939, în Bucureşti.

Gând de credinţă:

OBICEIURILE STRĂMOŞEŞTI ŞI OBICEIURILE NOASTRE...

Vă întâmpin cu salutare frăţească şi vă mulţumesc din suflet pentru marea bunăvoinţă ce aţi avut să veniţi în număr aşa de mare în acest lăcaş de lumină, frumoasa atenţiune ce ne daţi nouă, membrilor Cercului pastoral şi cultural, ori de câte ori ne aflăm în mijlocul dumneavoastră. Ştiţi cu toţii că sunt nenumărate împrejurările grele şi nevoile în care se găseşte omul în viaţă şi nişte sfaturi oricât de mici date lui, în asemenea împrejurări, îi sunt de mare folos. Dar, nu numai în împrejurări grele, chiar de s-ar afla omul numai în fericire, tot are nevoie de un sfat bun. Căci sfatul cel bun e ca banul, dacă nu trebuie azi, va trebui mâine. Şi, apoi, dumneavoastră ştiţi că necazul spus şi altora parcă te mai uşurează. Căci, iată ce zic unii dintre înţelepţi: „Tot învăţăm cât trăim şi tot neînvăţaţi murim !" ; „De multe în lume am dat şi tot nu m-am învăţat !"; „De aceea, câte vorbe spui, le vinzi, şi câte le auzi, le prinzi !"...

Şi, deoarece Biserica şi Şcoala sunt lăcaşurile de unde fiecare creştin trebuie să plece întotdeauna cu o învăţătură cât de mică, socotesc că nu de puţin folos ar fi să vorbim despre «Obiceiurile strămoşeşti şi obiceiurile noastre» !...

Dacă printr-o minune dumnezeiască, vreunul dintre moşii şi strămoşii noştri ar veni să vieţuiască un timp în mijlocul nostru, sau ar călători pe şoselele şi drumurile de fier ale ţării noastre, sau ar asculta glasul omenesc ce se aude, de aici, în Franţa, în Anglia sau în America (radio, telefon, telegraf), sau şi-ar arunca privirea în sus şi ar vedea pe om călătorind alături de

păsările zburătoare, desigur că ar rămânea înmărmurit, şi lacrimi de bucurie ar vărsa, privind atâtea minunăţii născocite şi lucrate de mintea şi mâna omenească.

Să spună cât de anevoioase şi greu de străbătut erau atunci drumurile; să spună dacă se pomenea atunci să aibă cineva plug de fier sau unelte de muncă la fel cu cele pe care le aveţi astăzi (iar, în regiunea de la câmpie, sunt pluguri cu 6 şi 8 brazde, care merg cu ajutorul motorului cu benzină – numite tractoare). Să spună bătrânii pe care îi avem astăzi în mijlocul nostru cât timp făceau şi cât drum străbăteau şi câte zile pierdeau ca să târguie ceva de la oraş sau să aranjeze vreo afacere. Să ne spună de timpul în care şcoli pentru luminarea minţii nu erau şi cei ce voiau să înveţe pe „az, buche, vede" se întâlneau în tinda bisericii. Încailea, la tren, telefon, telegraf, cinematograf sau radio, nici nu se visa. Acestea de le-ar fi proorocit cineva lor, le-ar fi părut curate basme. Sfânta Scriptură, însă, a spus şi va spune totdeauna cuvântul care niciodată nu va trece: „Minunat este Dumnezeu între sfinţii Săi !..."

Am făcut, deci, un pas mare înainte şi am străbătut o cale pe care alte ţări sau alte naţii abia au străbătut-o în secole. Dar, dacă în această privinţă, aceşti strămoşi ai noştri ar observa această înaintare spre bine, care ne face cinste şi renume frumos, apoi, în alte privinţe, ar observa o grozavă schimbare în rău, care ne face de râsul altor ţări sau neamuri...

Aşa, spre pildă, ce ar zice un moş sau strămoş de-al nostru care, în urma celor văzute, ar căuta să cerceteze şi viaţa noastră morală, credinţa şi obiceiurile noastre creştineşti, în fine, tot ce odinioară împodobea sufletele lor ?... Ce ar zice când, într-o zi de duminică sau de sărbătoare, ar vizita bisericile noastre, sau cârciumile, sau, în alte zile, tribunalele şi judecătoriile, locurile de distracţii, sau ar lua seama la obiceiurile şi apucăturile noastre, sau chiar la portul nostru, al fetelor şi nevestelor noastre ?...Sigur că ar rămâne iarăşi înmărmuriţi şi ar vărsa lacrimi, dar nu lacrimi de bucurie sau de admiraţie, ci lacrimi de durere şi de întristare amară !...

Oare se pomenea, la strămoşii noştri, ca, în vreo zi de duminică, biserica să fie goală ?... Niciodată !... Juriul comunal sau aşa-zişii deputaţi ai satului, alături de ceilalţi fruntaşi, urmaţi de bătrâni încovoiaţi de povara zilelor şi rezemaţi pe cârji, în frunte cu boierul, erau cu toţii la uşa bisericii încă de la prima toacă. Atunci, nu-i era ruşine boierului să cânte în strană sau să citească cu drag cazania. Iar, după ieşirea din biserică, juriul comunal, de faţă cu boierul şi sub prezidenţia preotului, judeca micile neînţelegeri dintre oameni, ba chiar şi cele dintre bărbatul şi femeia lui. Atunci, dacă vreunul dintre oameni ar fi îndrăznit să surpe răzorul altuia, sau să dea drumul vitelor în holda altuia, sau să fure ceva de la careva, era, de toţi oamenii satului, înfruntat şi huiduit în faţa bisericii şi, altădată, nu mai îndrăznea să facă nimănui nimic rău. Dar, astăzi, când cineva fură ceva, sau vatămă cu ceva pe aproapele ori pe vecinul lui, vă duceţi şi vă puneţi martori falşi şi juraţi pe numele lui Dumnezeu şi pe Sfânta Cruce, că n-a furat, sau n-a stricat nimic şi, astfel, nutriţi mereu în mijlocul dumneavoastră vipere şi şerpi veninoşi, care, mâine sau poimâine, se vor întoarce şi asupra acelora cu care azi s-au întovărăşit.

Erau, fraţi săteni, şi în vechime, cârciumi şi locuri unde oamenii din sat se adunau să-şi privească feciorii şi fecioarele la horă şi să mai vorbească despre ce au lucrat şi ce-or să mai lucreze; şi gustau şi ei câte un pahar de vin, sau de ţuică, dar, niciodată, n-aveai să vezi, ca astăzi, oameni turbaţi de băutură, care sunt în stare să dea în capul oricărui om ce le iese în drum, sau oameni care să-şi cheltuiască în cârciumă şi căciula de pe cap... La strămoşii noştri, această urâtă patimă nu se dovedea; de aceea, erau mai voinici, mai sănătoşi şi mai frumoşi; de aceea, li se mai economiseau şi banii în pungă, iar sărăcia, niciodată, nu-şi găsea acioală la ei.

Priviţi astăzi, printre dumneavoastră, adeseori, moşnegi cu chip falnic şi cu faţa rumenă, ca nişte stejari plini de viaţă, iar alături de aceştia, chipurile veştede şi palide ale copiilor noştri, roade ale unei vieţi necumpătate... Ce sunt atâtea boale şi suferinţe ce le vedeţi zilnic, oameni care cad în mijlocul drumului munciţi de „ducă-se pe pustie", oameni care nu pot munci, tineri pipernicìţi, copii cu chipuri de maimuţă şi tâmpiţi, dacă nu fructele abuzului de băutură, care nu este decât o otravă, însă, cu gust mai plăcut ?... Şi, dacă ar căuta cineva să găsească izvorul tuturor relelor şi tuturor necazurilor din zilele noastre, nu l-ar găsi decât în pârdalnica de cârciumă ?...

De unde vin neînţelegerile dintre bărbat şi femeie, certurile, bătăile şi, prin urmare, divorţul ? Priviţi, astăzi, tribunalele şi judecătoriile care gem de mulţimea ce viermuieşte pentru tot felul de pricini. Şi, priviţi, în duminici, şi Biserica !... Şi, Doamne, ce deosebire !... La glasul diavolului şi ca să jure strâmb, mai toţi, iar, la biserică, să asculte glasul Domnului, mai nimeni !... Veţi vedea, la judecătorii, procese de furt, de insulte şi bătăi, de înşelătorii şi alte multe, care, prin felul lor, te îngrozesc... Care este pomul ce a dat atâtea ticăloase roade, dacă nu cârciuma ?...

La strămoşii noştri, de divorţuri, nu se pomenea... Între ei, contracte sau înscrisuri mai rar se făceau, căci, la ei, era cuvântul, şi cuvântul era mai mult decât un act. Atunci, de avea nenea Onică sau nenea Din nevoie de câţiva galbeni ca să-şi cumpere o pereche de boi, sau plug, sau să-şi îndeplinească cine ştie ce trebuinţă, se ducea, în miezul nopţii, la cutare sau cutare om şi nimenea nu ştia, în afara lor, iar, de act, nevoie nu aveau, căci era cuvântul şi cuvântul dat se respecta !...

Dar astăzi, dacă dă cineva parale cu împrumut, cere să fie de faţă şi alţii, sau face cu el înscris cu chitanţă, şi, totuşi, se găsesc unii, care merg până acolo, încât umblă să tăgăduiască ce-au împrumutat... Iată cum a pierit încrederea dintre oameni, cum s-a alungat cinstea, cum nu mai este ruşine faţă de oameni, nici frică de Dumnezeu... Mai mult, am mers până acolo, încât am început să ne lepădăm şi portul, şi obiceiurile noastre strămoşeşti, şi, prin unele părţi şi de către unii, schilodim şi biata limbă românească, căsnindu-ne ca, într-o convorbire cu cutare sau cutare, unul să trântească, la cel mult două-trei cuvinte româneşti şi unul franţuzesc, fără să se gândească dacă acel cuvânt îşi are rostul în vorbire sau nu...

Uitaţi-vă, în timpul de faţă, în zi de sărbătoare, la hori sau la târguri, şi luaţi seama la femeile şi fetele noastre îmbrăcate de sus până jos în stămburi străine !... Unde mai sunt hainele de dimie sau de lână curată, lucrate de femeie în casă, unde mai sunt iile de in cusute cu râuri de toată mândreţea, sau cămăşile de cânepă ce se purtau odinioară, ca cele mai durabile şi cele mai sănătoase ?!... Un strămoş de-al nostru, dacă ar privi, astăzi, într-o zi de sărbătoare, hora satului, n-ar zice odată cu capul că suntem români, ci alte naţii !... Dar, chiar cântecele nu mai sunt cele din vechime, curate şi duioase, ci amestecate cu fel de fel de vorbe străine; melodia nu mai este cea curat românească, iar vorbele, de cele mai multe ori, au înţelesuri urâte şi scârboase.

La strămoşii noştri, să fi auzit de invidiile, gâlcevurile, încontrelile, înjurăturile şi blestemele noastre de astăzi ?... Niciodată !... La ei, obiceiurile creştineşti nu erau niciodată uitate, căci, de începeau un lucru, se închinau; de se culcau sau se sculau din somn, de se aşezau sau se sculau de la masă, de plecau la târg sau în vreo călătorie, niciodată, nu uitau să facă semnul Sfintei Cruci – toate, după cuvântul Sf. Apostol Pavel, în numele lui Dumnezeu, le făceau !... Dar, astăzi, adeseori, văd pe mulţi trecând pe lângă Sfânta Biserică sau pe lângă o cruce sau troiţă, şi nici nu visează măcar să se închine; ba, cine ştie la ce răutăţi se gândesc !...

Iată de ce, atunci, totul le mergea bine, timpurile erau cu mult mai bune ca azi, boale, dureri şi suferinţe nu erau atâtea, sărăcia nu se aciolase în casele lor... Aveau obiceiurile creştineşti curate, aveau credinţă şi dragoste de Biserică, aveau cinstea, încrederea şi dragostea cu adevărat creştinească unul faţă de altul, aveau toate virtuţile frumoase, aveau portul şi limba; cu un cuvânt, nimic nu le lipsea !... Toate acestea ni le-au lăsat strămoşii noştri ca moştenirea cea mai scumpă ce o pot avea fiii unui neam sau ai unei ţări, dar noi am înstrăinat această scumpă moştenire !... Căci, dacă am mers până acolo, încât ne lepădăm şi portul şi, poate, cu timpul, şi legea, şi credinţa, vom muri ca nişte netrebnici şi păgâni !... Să părăsim, deci, această cale periculoasă ca şi fiul risipitor, dacă voim să fim scăpaţi de mizeria cumplită şi de nenorocirile de tot felul ce ne împresoară la fiece pas, să ne înapoiem în colibele strămoşilor noştri şi să aprindem feştila cea simplă a obiceiurilor vechi strămoşeşti, ca să ardă din belşug în ciobul plin de untdelemnul cel curat al unei vieţi creştineşti, cumpătate şi lumina ce va lumina va fi mult mai frumoasă şi mai de mult folos sufletesc pentru copiii noştri.

Isprăvind cele ce am avut de spus astăzi, vă mulţumesc pentru ascultare şi rog pe atotmilostivul Dumnezeu să reverse, peste căminurile dumneavoastră, harul Său, îndreptându-vă

paşii spre calea adevărului, a binelui şi a dreptăţii ce duce la fericirea veşnică !... Binecuvântarea Domnului cu noi toţi !... Amin !...

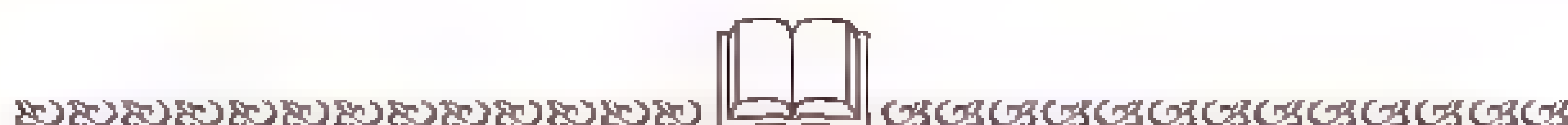
Poenărei-Muscel, 23 ianuarie 1936.

Ioan Gh.CONSTANTINESCU

CONSTANTINESCU GH. IOAN [1906-1959] – preot; născut la 19 octombrie 1906, în satul Cerbureni, comuna Valea Iaşului, judeţul Argeş.

Condamnat la moarte, prin sentinţa 107/19 mai 1959, de către Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare, pentru participare la Rezistenţa armată anticomunistă din Munţii Făgăraş, ca membru activ al formaţiunii «Haiducii Muscelului» – care s-a situat, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică extinsă în care au acţionat membrii săi, între manifestările anticomuniste de amploare din România. Torturat bestial la Securitatea din Piteşti, a fost executat în noaptea de 18 iulie 1959, la Închisoarea Jilava. Preot cărturar, autor al unor studii cu conţinut moral-religios şi metodic, publicate în reviste bisericeşti din perioada interbelică, a ctitorit, împreună cu enoriaşii săi, între anii 1937-1943, monumentala Biserică de lemn «Cuvioasa Paraschiva» din satul Poenărei – chintesenţă a arhitecturii ecleziastice de lemn din Ţara Românească, edificată după proiectul renumitului arhitect D. Ionescu-Berechet. A contribuit efectiv la electrificarea satului Poenărei şi a fost implicat continuu în acţiunile cultural-obşteşti care vizau ridicarea gradului de civilizaţie a comunităţii săteşti pe care a păstorit-o cu demnitate, constituind un exemplu de moralitate desăvârşită pentru enoriaşii satului Poenărei.

SATUL POENĂREI ÎN LITERATURĂ

Satul meu din munte

Sat temeinicit din carne şi oase,
Scrijelit în munte ca un semn pe cer,
Arde-n mintea mea cu luciri duioase,
Arde că sunt singur şi că sunt rebel.

Îl simt uneori nechezând în sânge,
Merii lui şi prunii-mi cad în braţe blând,
Casele-ntr-o rână şi-au uitat stăpânii,
Apa care-i scaldă s-a topit în vânt...

Am plecat de mult, mai c-am şi murit
Şi-n pustia verii, nimeni nu mai ştie
Cum că eu şi satul ne-am legat, cândva,
Greu, cu jurământ ca de cununie,

Să ne-ntoarcem unul către celălalt,
Când sfârşitul lumii ne va fi aproape.
Satul cel din munte, satul cel înalt,
Duhul mic din om dus, de nori, pe ape.

Denisa POPESCU

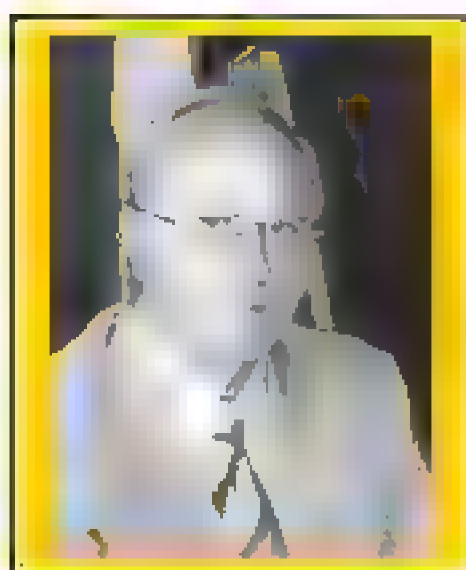

DENISA POPESCU, născută la 31 octombrie 1967, în Piteşti. Licenţiată în ştiinţe juridice ■ Facultăţii de Drept din Universitatea Bucureşti. Membră ■ Uniunii Scriitorilor din România, autoarea volumelor de versuri: «Dincolo de ochii mei» [1999], «Adamantin» [2004], «Laminaria. Catrinel» [2005], «Scheletul meu de muselină» [2005], «Cele mai frumoase depresii» [2007]. Redactor al volumului omagial «Silvestru Voinescu – un destin asumat» [2006]. Redactor-şef adjunct ■ revistei «Argeş». Inspirat realizator de emisiuni culturale la posturile TV zonale: RCS, Terra Sat, Alpha. Cetăţean de onoare al satului Poenărei.

Personalităţi în vizită la Poenărei

GHEORGHE NICUŢ

PRIMARUL MUNICIPIULUI CURTEA DE ARGEŞ

Este pentru a treia oară când particip la Întâlnirea fiilor satului Poenărei. Numai la prima ediţie, am fost absent. Vin aici la invitaţia domnului Virgil Baciu, care este amicul meu; vin, pe de altă parte, pentru rezonanţa acestui sat şi, dacă vreţi, este şi o chestiune de conştiinţă naţională, pentru că, în acest loc, s-a scris o parte din istoria de după război a acestei ţări.

Aici, au fost, probabil, ultimii români adevăraţi care au vrut şi au putut să reziste comunismului. De asta, sunt în Poenărei !... Nu uitaţi, însă, că eu sunt muscelean; sunt de la Domneşti. Astfel de întâlniri sunt benefice. Pentru fiecare dintre noi, chiar dacă avem, aşa cum am eu un loc la ţară, la Domneşti, o ieşire în astfel de décor înseamnă oxigen pentru multă vreme.

Satul Poenărei va renaşte chiar dacă a ajuns la numai o sută de locuitori. Eu am convingerea că demersurile domnului Baciu şi iniţiativele lui nu vor rămâne aşa în vânt.

ALEXANDRU LULESCU

ARTIST AL TEATRULUI NAŢIONAL

Nici nu mă aşteptam să am această şansă să fiu aici, în acest colţ de rai. Eu, care sunt un păcătos, mă simt minunat. Domnul Baciu a avut inspiraţia să mă invite aici, unde locuitorii se bucură de această clipă frumoasă. Avem parte de o zi cu soare, minunată. Sper ca şi sufletele oamenilor să fie la fel de deschise cum e vremea.

Găsesc, aici, o legătură românească cu tradiţia, români cu adevărat care ştiu să se bucure de o sărbătoare în localitatea lor, iar noi, artiştii, avem misiunea nobilă ca, la o bere, un grătar, cu o orchestră bună, să venim şi să ne dăm obştescul concurs şi să descreţim frunţile cu glume bune, pentru ca lumea să se înveselească, să se bucure de fiecare clipă.

Muzica, dansul, folclorul unui popor – dacă sunt de calitate – se bucură de mare succes şi, oriunde, eşti binevenit. Muzica noastră românească şi dansurile sunt pline de foc şi de dragoste.

A fost o bucurie să mă desfăt în această zonă minunată, în mijlocul unor oameni deosebiţi.

NICOLAE DATCU

INTERPRET DE MUZICĂ POPULARĂ

Mă bucur că am fost invitat să particip la această grandioasă manifestare de suflet. Am venit de la Buzău, cu cântecele mele, dar şi cu un vin bun din zonă. Mă bucur că sunt în Poenărei cu colegele mele – soliste ale Ansamblului «Ciocârlia» şi vă asigur că oricând mă veţi solicita, am să dau curs invitaţiei Dumneavoastră.

Poenăreni fără frontiere...

VIOREL BINDEA – născut în 1946; al doilea băiat al lui Jeni Păunescu, fata lui Gheorghe, fratele lui Ion Păunescu. Şi-a petrecut copilăria la Poenărei, împreună cu fratele său, Mihai, şi verii lui, Costel şi Cornel Samoilă, cu Gina şi Puşa Uşurelu şi, bineînţeles, cu toţi copiii satului, prieteni de joacă. A continuat şcoala la Bucureşti şi a absolvit Institutul de artă teatrală şi cinematografică «I. L. Caragiale». Din 1984, se stabileşte la Paris, unde îşi trece doctoratul în „imagine de synteză". A lucrat ca redactor şi regizor de film la Studioul cinematografic Bucureşti şi, apoi, la Televiziunea Franceză nr. 1 (T.F.1).

A scris numeroase scenarii de film şi a realizat câteva zeci de filme documentar-artistice şi emisiuni la televiziunea franceză. A colaborat ca redactor la revistele: „Contemporanul", „Cinema", „Gazeta literară", „Tribuna" ş. a., semnând cronici de cinema şi arte plastice. Trăieşte mereu în Franţa, pensionar acum, într-un colţ de ţară ce seamănă ca două picături de apă cu plaiurile muscelene.

Trăiască Mama-mare

De obicei, se începe mereu aşa: îmi amintesc de anii când... Ei bine, în ce priveşte Poenăreiul, eu nu-mi amintesc nimic, nici acum la şaizeci şi ceva de ani, nici chiar când eram ceva mai tânăr... De Poenărei, şi, deci, de anii copilăriei, n-ai ce să-ţi aminteşti, pentru că o amintire este ceva care a fost ... Or, pentru mine, fire nostalgică, Poenărei nu a fost, este !... El este cu mine peste tot şi în tot timpul, e viu, e acum, tot mereu, în prezent... Şi este în aşa măsură, că am în faţa ochilor tot filmul copilăriei, pe care îl vizionez în buclă. E drept, de atunci, a căpătat un pic de patină care nu face decât să-l înnobileze, cum se zice „îmbătrâneşte frumos"... Iată un

exemplu: azi dimineață, am plecat cu mama, tanti Lenuța și mama Tia la râu, să spălăm rufele. Un fel de-a zice, pentru că, noi, copiii, cu Costel în frunte, şef de bandă, nu le ajutam cu nimic. Dimpotrivă, le cream griji. Tot bălăcindu-ne în Râul Doamnei, le obligam să aibă un ochi pe noi. Cine ştie: un vârtej, un buștean rătăcit, Doamne fereşte ! ...

–Costele mamă, strigă tanti Lenuța, ai grijă de Viorel ! De, sânt cel mai mic. Şi eu țop după ei la scaldă şi la pescuit; la prins pește, mai curând, cu furculița. Şi ce plăcere, când pentru prima dată am reușit și eu să înțep un zglăvoc ascuns sub un bolovan. Victorie ! ... Tot satul va fi la curent. Viorel a prins un zglăvoc. Mândrie mare. Numai că... joacă, joacă, apă, scaldă, soare, mult soare care m-a cam bătut în cap, în așa fel că am făcut o insolație de mamă-mamă !...

Mare panică... Aoleu, moare copilul !... Dureri de cap, de nu mă mai țineam pe picioare, frisoane, vărsături, ce mai, dă ortul popii !... Hai, fâşti în căruță și repede la mama-mare.

Mama-mare este străbunica lui Costel și Cornel, mama lui mama Tia. Mama Tia – bunica lui Costel și Cornel și mama lui tanti Lenuța. Tanti Lenuța fiind mama lui Costel și Cornel, verii mei, deci, în consecință, mama-mare venea și străbunica mea.

Ce noroc pe mine că mama-mare avea harul vrăciei. Era mai ceva decât un doctor. Era doftoroaia... Şi avea metodele ei pentru lecuire de toate cele. Metode băbeşti, se zice. M-a dezbrăcat mama-mare la pielea goală. Lucru nu prea dificil, că umblam numai în chiloți și sandale... Un fel de chilot cu pieptar brodat și bretele care se încrucișau la spate și se închideau cu doi nasturi. Noi le spuneam „spilhozen", à la moda nemțească. Mi-a scos mama-mare spilhozenul și sandalele și m-a întins pe un plocad lângă vatră, unde focul nu se stingea niciodată. În plină arșiță de vară, tăciunii se păstrau prețios sub cenușă și, una-două, suflai în ei și gata se aprindea focul și se punea de mămăligă.

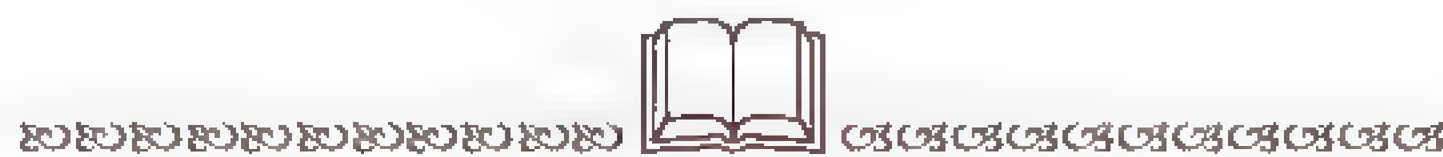
Şi a luat mama-mare câțiva tăciuni, i-a pus într-o ulcică de pământ ars unde era o licoare ce mă înțepa la nas: ceva amestec de țuică cu oțet de trandafir. În timp ce tăciunii își dădeau duhul în ulcică sfârâind de mama focului, damful revigorat al licorii cu pricina se revărsa în valuri de aburi în fața mea, înțepându-mi nările de parcă mii de albine mă fixaseră ca țintă.

Şi mi-a făcut mama-mare o frecție din cap până în picioare cu licoarea aceasta, tot boscorodind un fel de cântec-descântec în litanie de m-a adormit buștean. Nu știu cât am dormit; câteva ore, o zi și o noapte, dar când m-am trezit, toți erau în jurul meu, figuri crispate, ce păreau că aşteaptă rezultatele de la admiterea la facultate.

Şi eu care ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, n-am avut altceva a le zice decât:

–Costele, ai prăjit zglăvocii ?... Ei, ba, pune-te pe toți râsete și închinături !... Să trăiască mama-mare !...

Viorel BINDEA

TEZAUR FOLCLORIC

Dorule, doruțule

Dorule, doruțule,
mor de dor, drăguțule,
de căsuța părintească
și de vatra țărănească;
de dorul părinților,
de graiul bunicilor,
de câmpu' cu floricele,
de codru' cu păsărele;
să aud cucu' cântând
și mierlița fluierând;
s-aud cum cântă în coastă,
mai sus, de căsuța noastră;
să-mi văd măicuța cum coasă
barburi la cămăși, acasă;
să mă plimb, în sărbători,
să cânt pe la șezători,
să cânt doine din caval,
doine mândre din Ardeal;
să doinesc, din fluierele,
doinele de dor și jele;
să-mi cânt focu' dorului
și jalea poporului,
jalea unor frați ai mei,
Haiducii din Poenărei,
cu cei doi preoți eroi,
care-au murit pentru noi,
c-au luptat pentru dreptate,
pentru sfânta libertate,
cu credință creștinească,
ortodoxă, strămoșească.
Dumnezeule cel Sfânt,
hai, coboară pe pământ
și-arată-mi mormântul lor,
mormântul eroilor;
să le scot eu a lor oasă,
să le duc la mine-acasă,
lângă maica mea duioasă,
să fac o bisericuță
la eroi și la măicuță
și la scumpul frățior –
cum îi marele meu dor;
să le fac o mânăstire,
spre veșnică pomenire,
sus, în cer, Doamne, la Voi
și jos, pe pământ, la noi.
Clopote mândru să sune,
lume multă să se-adune,
să mă-nchin atunci și eu,
slăvindu-L pe Dumnezeu
că mi-a dat darul cel sfânt
țara mea frumos s-o cânt;
și să-i plâng cu dor și jele,
pe eroii țării mele,
țara și pe-a mea măicuță
că m-a născut, mi-a dat țâță
și m-a crescut prea frumos
să fiu țării de folos !...

Codrule

Domnului Costel Samoilă,
din dragoste și mare prețuire...

Codrule, te-nveselește,
fiindcă-n lume ești comoară,
că, din tine, se scornește
acest instrument – vioară.
Bucură-te, prun de vară,
că dai fluier la ciobani
ce-au cântat odinioară
și-or mai cânta mii de ani !...
Am cântat și eu cu sete;
am doinit, mi-aduc aminte,
cu mulți băieți și cu fete,
care, azi, sânt în morminte...
Oh, Tu, sfinte Doamne, sfânt,
peste-o vreme, nu mai sânt,
nici tu lume și nici eu;
toți mergem la Dumnezeu...

MOGOIU Paraschiva Vasile

„rapsod popular enciclopedist al comunei și al întreg globului pământesc" – precum se autodefinește poetul popular din Corbi, născut la 30 ianuarie 1926; participant la întâlnirea fiilor satului Poenărei din 18 august 2007.

CALENDAR

IANUARIE ▪ Dacă se va roşi cerul spre răsărit, va fi an ploios. Dacă noaptea de Anul Nou va fi senină, an bogat va fi. Ploaie ori lapoviţă în ziua de Bobotează, scumpete mare va fi. Ianuarie cald aduce primăvară friguroasă şi lungă. De va tuna în ianuarie, vor fi pagube în semănături şi boală în dobitoace.

FEBRUARIE ▪ Zăpada din februarie întăreşte recolta. Faur „urât" aduce an mănos. Dacă apa e caldă în râu, aduce ger. Dacă nu viscoleşte în februarie, va fi un Paşte rece. Dacă în 16 februarie va fi soare, va fi iarna lungă.

MARTIE ▪ În 7 martie, de va fi frig, vine iarna cea mică. De multe griji va scăpa ţăranul, dacă, în noaptea de Buna Vestire, va fi senin. Martie cu frig aduce an sărac. Zăpada la sfârşitul lui martie împuţinează vinul.

APRILIE ▪ Aprilie frumos, mai va fi ploios. Ploaie de va fi aduce binecuvântare. Negura din aprilie la est şi sud este semn bun. Dacă vor fi flori multe de vişin, se trage nădejde la vin

MAI ▪ Roua de seară şi răcoarea din mai aduc fân şi vin mult. Gândaci mulţi vestesc an mănos. Dacă sunt greieri mulţi, va fi fân puţin. Tunetele dese anunţă un an roditor.

IUNIE ▪ Iunie uscat umple buţile cu vin; iunie umed şi rece strică tot anul. Dacă sunt furnici multe la treabă, va fi timp frumos. Dacă sunt omizi multe şi grâu va fi mult. De sar peştii în ape, se anunţă furtună. Dacă sunt bureţi mulţi, va fi iarnă uşoară.

IULIE ▪ Căldură mare în iulie anunţă un an bun. Dacă păianjenul îşi rupe pânza în două, va ploua. Dacă luna plină are cearcăn, la amiază, va fi timp cu ploaie. Muşuroaiele de furnici mai ridicate vestesc iarnă grea.

AUGUST ▪ Negură din livezi şi pe râuri de se arată după asfinţit înseamnă timp bun. Ploaia din august subţiază vinul. Dacă în 12 august e frumos, şi toamna va fi la fel. Dacă barza „toacă", va ploua. Când sunt alune multe, va fi iarnă grea.

SEPTEMBRIE ▪ Toamnă caldă, iarnă lungă. De cade ghinda înainte de Sf. Mihai, iarna se pune curând. Septembrie cald, octombrie rece aduce. Dacă tună în septembrie, zăpadă multă anunţă în februarie şi an mănos. Plecarea rândunelelor devreme anunţă iarna curând.

OCTOMBRIE ▪ Dacă frunzele cad repede, cu atât anul următor va fi mai roditor. Şoarecii de câmp de se trag spre sat, iarna e aproape. Dacă arborii ţin frunzele mult, iarna e departe, dar va fi grea şi anul următor vor fi multe omizi.

NOIEMBRIE ▪ De plouă la începutul lunii, săptămâna Crăciunului va fi geroasă. Zăpadă multă în noiembrie înseamnă fructe puţine în anul următor. Dacă şoareci de câmp se mai văd în noiembrie, iarna e departe.

DECEMBRIE ▪ De se arată multe gâşte sălbatice şi iepurii se apropie de sat, va fi iarnă grea. Dacă e ger între 1-3 decembrie, 10 săptămâni va fi la fel. Crăciunul cu zăpadă prevesteşte an mănos. Dacă va ploua de Crăciun, va fi Paşte friguros.

(Text reprodus din Calendarul ortodox)

CONSTANTIN SAMOILĂ - ARTĂ METAMORFOZATĂ

Colegiul redacțional:

Redactor coordonator - Grigore Constantinescu
Tehnoredactare - Grigore Constantinescu
Secretar de redacție - Constantin Samoilă
Manager / sponsor - Virgil Baciu
Ilustrații - Virgil Baciu, Constantin Samoilă, Costi Samoilă
Prepress - Mirela Florea

Tiparul executat la S.C. TIPARG S.A.
ISSN 973-7734-44-0

RENAȘTEREA SATULUI POENĂREI...

Casa Gheorghe Păunescu

Casa Radu Hortopan

Casa Virgil Baciu

Casa Ion Fulga

Casa Cornel Samoilă

„Tentativa de resuscitare a satului Poenărei este nu numai un lucru minunat, dar este realizabilă, întrucât nu pleacă de la necesitatea unei repopulări permanente, ci merge pe ideea incitării unor oameni cu posibilități ca să-și construiască, în acele locuri minunate, case de o frumusețe extraordinară, unde să se refugieze departe de tumultul și stresul vieții citadine."

Prof. Gheorghe Nicuț